

POLITISKOS ŽINIOS.

MASKOLIJĄ.

Lygiai Maskolija, kaip ir Japonija, drauge susitarusios, atmetė Amerikos užsienio ministerio Knoxo sumanytą, kad Maadurijos gelžkelis būtų Chinams atiduotas ir kad juo nei Maskolija, nei Japonija negalėtų gauti kariumenės. Amerikos ministeris manė, kad tokia būdu galima prašalinti nesutikimus ir karus atleisti tarp Maskolijos ir Japonijos. Teisė, jeigu Maskolija ir Japonija negalėtų gauti kariumenės naudotiesi iš gelžkelio, jos neturėtų nesutikimų iki krūvi. Bet paprastai taip buvo, kad geidžiantis karo nepaiso terptatistikų sutarimų, lauzo juos, jeigu tik iš to mato sau naudą. Nieks ne gali uždrausti vedantiems karą naudotiesi iš gelžkelių, jeigu juos sykį apvaldė. Sutartimai su kitais ne vėda karuose buvo pildomi, priversti gi pildyti be karo negalima. Taigi ir įvadinimas Amerikos ministerio Knoxo sumanytą ne tik atleisti karų nepasirašyti, bet suteikti dar naują nesutikimą prieštati.

Amerikos užsienio reikalų ministeris suteikė kitoms vėspatystėms sumanytą, kad už neutralesnių tautų pingsus būtų Chinuose padirbtas gelžkelis nuo Aiguno iki Činčano. Tą sumanytą Amerikos ministerio Maskolija teigė atmetė, nes iš jo įvadinimo Maskolija nedaug turėtų naudos. Maskolijos užsienio ministeris dabar kitoms vėspatystėms suteikė savo sumanytą, kad vietoj Amerikos ministerio sumanyto gelžkelio būtų padirbtas kitas, per Mongoliją ir kad jis būtų sujungtas prie ežero Balauso su maskoliskų Siberijos gelžkelio; su tuom gelžkelio kad būtų teigė sujungtas gelžkelis einantis nuo Chinų sostapilio Pekino, Uiga linija būtų tarp Kalgano, Urga, per Kichatą. Maskolijū sumanyta linija eitų daug toliau ir vakarus negu amerikoniška. Iš jos Amerikai menka būtų nauda, bet užtai Maskolijai ji būtų labai naudinga lygiai sandaros, kaip ir karo laike, nes tuom gelžkelio maskolai galėtų siųsti savo kariumenę į Chinų sostapilį Pekiną ir galėtų tą Chinų miestą apvaldyti pirmia, negu koks kraštas suspėtų Chinams pagalbą suteikti; sandaros laike ji patarnautų Maskolijos vaizbai.

Maskoliskuose randui tarnaujančiuose laikraščiuose teip straipsniai su rugojimais, kad Chinai organizuoja savo kariškas pajėgas daugiau negu tas reikalinga dabar. Nėra abejonės, kad tas maskoliams ne patinka, nes dabar jie Chinuose negali teip šeimintis kanti kaip seniau, kada tris kazo-kai išvaikydavo čielus regimentus prastai apginkluotų chiniskų karių. Ypač maskoliams nepatinka, kad chiniskų kariumenę organizuoja japoniskieji oficerai. Kol organizatoriai chiniskos kariumenės buvo Europos oficerai, tol maskolai galėjo sau į kumščią juoktis, nes tiems nerūpėjo teip sudurtinti chiniską kariumenę, kad ji galėtų būti pavojinga europiečiams. Su Japoniečiais yra visai kas kita: Japonijai reikalinga tvirta Chinų kariumenė, nes europiečiai pavojingi lygiai Chinams kaip ir Japonijai.

ANGLIJA.

Po rinkimų Anglijoj dar parlamentas ne susitvarkė. Ministerių pirmiūninkas su partijoms dar tarybų ne užbaigė ir nežinia, ar dabartinė ministerija galės užsilaikyti ar ne. Rando partijos atstovai ne tveria daugumos parlamente, ministerija be aiškių paramos negali laikytiesi, o aiški atstovai savo balsų dykai už randą neduos, uni-jonistai ne pritaris išplatinimui aiškių teisių. Todėl tai ministerių pirmiūninkas ilgai slėpė rando politiską programą, bet ant galo tu-

pirmiūninkas Asquit parlamente apreiškė, jog pirmiausiai parlamentas turi užtvirtinti mokesčių reformą programą. Iki šiol, teip kaip ir Amerikoj, didžiausia mokesčių našta puolė ant sprando neturtingų, turto liai mokoje nuo daugelio mokesčių pasiluosuoti. Nors Asquitto sumanyto mokesčių reformoj tikro teisingumo teipgi nėra, bet jo sumanyta nuo didžiųjų ir didelių žemės savininkų, taigi nuo lordų reikalauja daugiau negu nuo neturtingų. Dėlto rando sumanytą ir atmetė lordų ruma. Tarp rando sumanytū neturi pamato nepritarit aiškių atstovai, nes puolu dabartinė ministerijai valdžia patektų aiškių priesams uni-jonistams. Ministerių pirmiūninko sumanyta klausymą mokesčių paskirstymo, pervartyti parlamente iki 24 d. kovo ir jis tiki, kad jo sumanytū pritaris lygiai aiškių kaip ir darbininkų atstovai, nes jiems, kaip po neturtingiems, teipgi rūpi, kad didesnė mokesčių našta būtų sukrauta ant turto lių sprando.

Klausymą apbružėvimo teisių lordų buto ministerija žada paduoti parlamentui po Velykų. Ministerijos sumanyta nuo Lordų Rumo atimti ties atmetinėti vien finansiskų parlamento užgimimus. Tas neužganėdins aiškių, nes kol Lordų Rumui bus leista atmetinėti politiskų turinio parlamento užgimtus sumanytus, tol ariai didesnės laisvės savo krašte nesulauks. Iki šiol kokių ariai paluosavimus parlamentas užgėrė, juos vis atmetinėjo Lordų Ruims. Lordai nepritaris suteikimui tiesos ariams paties savo teivynė rėdytiesi, nes visa veik žemė arijoj priguli angliškies lordams, ariai katalikai žemės arijoj neturi, ją gali sumdyti vien nuo lordų. Mat už sukilimus Anglijos randas nuo aiškių atėmė visą žemę ir ją atidavė angliškies lordams.

Klausymams, koki parlamentui bus paduoti iki velykų, pritaris ariai, todėl ir Asquitto ministerija iki velykų turi užtikrintą gyvenimą. Bet posėdžiuose po velykų, kada bus paduotas apbružėvimas Lordų Rumo, prasidės sunkios dienos, Abejotina, kad rando sumanytą Lordų Rumo apbružėvimo priitaris ariai, nes apbružėvimai tie per menki, iš to sumanyto ariai naudos negali sulaukti. Bet be arių pagelbos ministerija negali laikytiesi: jeigu tik arių atstovai už ministerijos sumanytą nebusuos, ji turi pulti. Ariai mano ne dalyvauti visai rando sumanyto apbružėvimo Lordų Rumo teisių svarstymo, bet važiuoti namon, o sugrįžti tik tasyk, kada tas klausymas bus užbaigtas. Bet randas savo sumanytą galės pervartyti vien tasyk, jeigu jam pritaris, arba priešais ji nebusuos nors dalis uni-jonistų.

Jeigu randui pasiseks pervartyti dabartinius savo sumanytus, tai sekantiuose metuose jis mano parlamentui paduoti platesnį sumanytą perreformavimo Lordų Rumo; jeigu gi dabartiniam menkam apbružėvimo Lordų Rumo teisių pritrūks pritarėjų, Asquitto ministerija turės nuo valdymo pasitraukti ir paskirti naujus parlamento rinkimus.

CHINAI.

Chinų randas, matyt, užsimanė apbružėvoti teises po Chinų protekija esančio Tibeto, kurį valdė su kunigijos pagalba lamaistų tikėjimo perdeitis Dalai Lama. Suvaldymui kunigijos atsiusta kariumenė. Dalai Lama, išgirdęs apie besitartimą chiniskos kariumenės, apledo sostapilį Lhasą ir su savo šalininkais pabėgo į anglišką valdybą. Chiniskai karėviai norėjo jį paimti, vijo iki ru-bėviti, Dalai Lamos šalininkams atsiėjo smarkiai susirenti su kariumenė, bet jis pats laimingai perbėgo į Indijas.

Anglijos pasiuntinys Chinuose nurodė, jog užimimui Tibeto neturima, nes tas pagimdys nesuti-

das apreiškė, jog ne mano per-teikti Tibete valdymo budą. Tibetas yra vienas iš mažiausiai iširtų mūsų žemės kraštų. Jis, kaip paprastai kunigijos valdomi kraštai, buvo uždarytas kitokio tikėjimo žmonėms. Bet keli metai atgal anglijonai išsiuntė kariumenę, kuri užėmė šventą lamaistų miestą Lhasą. Ir tasyk nuo anglijonų buvo iš savo sostapilio pabėgęs Dalai Lama. Maskoliai manė jam prieglaudą Siberijoj duoti, kad su jo pagalba išplatinti savo įtek-mę tarp Azijos lamaistų, bet Dalai Lama sugrįžo Tibetan ir Lhasoj ramiai iki dabar gyvena. Anglijonai, išdėrėję sau palengvinimus prekyboj, teipgi iš Tibeto prasišalino, nes pasirodė, kad jame aukso nėra. Ar Dalai Lama dar sugrįž į savo kraštą, negalima žinoti.

AMERIKA.

28 d. vasario pas prezidentą Taftą atsišaukė delegatai sąjungos ne angliškų kalboj leidžiamų laikraščių ir padavė jam protestą prieš kongreso sumanytus apskundimus atėvystės. Prezidentas priliaukiai priėmė delegatus ir užtikrino, jog ir jis nepritaris sumanytam apskundimui atėvystės, ypač gi nepraktiskų laiko sumanytą egzaminavimo atkan-kančių atėvį. Prezidentas apreiškė, jog reikalavimas augstesnio apšvietimo nuo atėvį ne apsaugos Ameriką nuo negeistinių ypat. Anarchistai, paveikslan, esą gan apšvieti, bet jų negali pagedauti Amerika, turė nemokančių skaityti esą daug labiau pagedauti. Prezidentas užtikrino delegatus, jog jis nepasirašys po kongreso užgimimų, kol neišklausys nuomonės minėtos sąjungos narių. Klausymas tik, ar jis išpildys savo prižadėjimą.

VIDURINĖ AMERIKA.

Iš Nicaraguos vis priestaraujančios ateina žinios: revoliucionieriai vis muša rando jenerolus, tie gi vėl giriasi, jog sumuša į dulkes revoliucionierius, bet kaip pasirodė, abidvi pėsės laikosi kaip ir seniau: nei prezidentas Madriz nei suvaldo revoliucionierius, tie gi teipgi ne paima valdžios į savo rankas. Neperseniai garsino, būk revoliucionierijų sugabiausias jenerolas Chamorro pasitraukė nuo Estrados ir bandė tartiesi su prezidentu Madriz. Žinia ta vienok pasirodė neteisinga, priešingai, jis gana pasekmingai kovoja su rando jenerolais.

Perėitą sanvaitę rando jenerolas Taledo pagarsino, jog revoliucionierijų jenerolas Chamorro likosi galutinai prezidento jenerolo Rivas sumuštą aplinkinėse Tismo ir buk jo kariumenė galutinai tapo išvaikyta, buk jis nuždė beveik pusę savo karėvijų. Bet paskui pasirodė, kad su juom teip blogai nebuvo. Dabar į New Orleans atėjo žinia nuo revoliucionierijų vadovo Estrada, buk jo jenerolas Chamorro traukia sostapilį Monagua link, buk aplinkinėse El Morito buvo smarkus mušis, kuriame prezidento kariumenė tapo sumušta, 200 karėvijų pateko nelaisvėn, o daug jų krito mūsyje. Revoliucionieriams pateko daug ginklų amunicijos ir valgio produktų. Teisingumas, ar neteisingumas, telegramų tik vėliau išsiaiškis.

IS LIETUVOS.

IS VEDENISKIŲ, VILNIAUS GUBERNIJOS.

Nors laikraščiai pasklido po plačią Lietuvą, ragindami miegančius bet videniskiečių kurčios ausis ne išgirdo to balso. Ir nėra ko stebėtis! Mes ilgusia išbuvo baudžiavoje. Musų kraštas iš dviejų pusių buvo lenkinamas: iš ponų-dvarininkų pusės ir lenkų kunigų. Rašyti ir skaityti nieks nemokėjo. Tarytum turėjo visi

kaip tik sulaukėm lietuvių kunigo, tuojau viskas persimainė. Išgirdo žmonės lietuviškus pamokslus, pamatė, kad lietuviškai kalbėti nėra gėdos, kaip ligi tolė jiems buvo kalama, patįs vėl lietuviškai prkalbėjo ir pragydo. Kunigas klebonas ėmė platinti apšvietimą, raginti žmones šviesties teip, kad su tokiais žmonėmis Lietuva negali prazuti. Dieve laimink jam ir toliau drabuotis. J. Kazickis.

(“Saltinis”).

IS ŽAGARĖS, ŠIAULIŲ PAV.

Prekybos mokykloje, nors buvo garsinta laikraščiuose, kad bus išguldoma lietuvių kalba, bet iki šiol mokyklos savininkas Biela apie tai ir nemano. Lietuvių esą kelios dešimtys. Tėvai turėtų pareiklauti, kad Biela pildytų, ką buvo žadėjęs. Jei ir su kitais dalykais teip daro, kaip su lietuvių kalba, tai yra, prizada mokyt, o nemoko, tai turbūt, tokia ir mokykla.

Lietuviai.

(“L. U.”).

IS JUZINTŲ, EZERŲ PAV.

Sausio 8 d. rinkikų sueiga nutarė, kad visokie nutarimai, teipogi ir “paviestkos”, būtų rašoma lietuvių kalba (tas jau ir pernai buvo nutarta). Ir už įrašymą lietuvių kalba nutarimų, teipogi už rašymą lietuviškai paviestkų, sueiga paskyrė raštininkui 75 rublius su sąlyga: jeigu raštininkas neis-pildytų to nutarimo, tai 75 rub. negaus. Šiam nutarimui kairiurinkikai priešinosi, o 5 net išbėgo iš raštinės. Už tai kiti jiems patarė perėti į kitą vietą, jei ne-nyli savo kalbos.

Per tą pat sueigą uždėjo ir mokytojai algos 50 rub. dėl to, kad mokytojų vaikų lietuviškai katekizmo.

Svetis.

(“L. U.”).

IS KRIUKŲ, KAŲNO GUB.

Pastaruoju laiku žemičių bankas Kriukų apielinkėje labai daug superka žemės ir atiduoda ją ateiviams arba vietiniams rusams, o vietiniams valstiečiams lietuviams visai neparduoda. Daugiau bankas superka dvarų žemę, kurios neduoda lietuviams nei už grynus pinigūs, nei ant išmokėjimo. Prie to prisideda dar vietiniai lenkai-dvarininkai, kurie beveik lyginasi latvių baronams. Toliau laiką lenkų laikraščiai agitavo, kad neitų lenkai į Ameriką, bet kolonizuo-pasirodė neteisinga, priešingai, jis gana pasekmingai kovoja su rando jenerolais.

Pereitą sanvaitę rando jenerolas Taledo pagarsino, jog revoliucionierijų jenerolas Chamorro likosi galutinai prezidento jenerolo Rivas sumuštą aplinkinėse Tismo ir buk jo kariumenė galutinai tapo išvaikyta, buk jis nuždė beveik pusę savo karėvijų. Bet paskui pasirodė, kad su juom teip blogai nebuvo. Dabar į New Orleans atėjo žinia nuo revoliucionierijų vadovo Estrada, buk jo jenerolas Chamorro traukia sostapilį Monagua link, buk aplinkinėse El Morito buvo smarkus mušis, kuriame prezidento kariumenė tapo sumušta, 200 karėvijų pateko nelaisvėn, o daug jų krito mūsyje. Revoliucionieriams pateko daug ginklų amunicijos ir valgio produktų. Teisingumas, ar neteisingumas, telegramų tik vėliau išsiaiškis.

Besparnis.

(“Saltinis”).

IS UTĖNOS, UKMERGĖS PAV.

Sį rudinį atidengta čia miesto keturių klasių mokykla, kurią jau lenka apie 40 mokinių. Ši mokykla labai yra patogi aplinkiniams ukiniškams, nes pirmo klasos priimami net iki 20 metų. Taigi mokykla gali pasinaudoti jaunika-čiais ir didesniųjų metų.

R.

(“R. Nanjienos”).

IS ADUTISKIO, SVENCIONIŲ PAV.

Adutiskio apielinkėje žemės valdymo budas senoviskas — trilaupis. Po mirčiai tėvo-ukininko, senki šeši jo sunys lygiai pasidalijo tėvo brangų palikimą — 10 — 15 dešimt žemės, ir ukininkauja kas sau. Iš tos priežasties čia (kaip ir kitur Lietuvoje) dideliuose kaimuose ukininkų šeštadalių, net ir aštundadalių, labai daug. Štai šestinkio, didelio kaimo, ukininko šniuras: du jo aršiniai platumo, viorostas, o du ilgumai. Ir

ką su juo veikti? Kaip jis pagedinti?... Neišsisima klausimai!... Išdirbimo įrankiai — medinės akės ir medinė geležiniai noragais žagrė, rečiau geležinės akės, o plūgas tai didelė retybė. O ką apie kitokius žemės dirbimo įrankius ir mašinas, tai daugumas čionykščių ukininkų, pamatė juos, greičiau manys, kad tai įtaisyta ar šokiama (polkoms) griežti, ar oru lakioti, tik jau ne žemė rauti! Dauguma ukininkų jokių būdu sutikti nenori, nors jiems knuolą ant galvos tašytum, kad žemės dirbimui reikia kokių ten mokslo, kokių ten mašinų; pas juos vienas atsakymas: “Musų tėvai nei mokslo, nei mašinų nepažinę amžį sugyveno, sugyvensim ir mes”!

Sėklų irgi nedidelis pasirinkimas: rugiai, miežiai, avizos, žirniai, pupos, bulvės ir linai.

Gyvuolių veislės gal blogiausios visoje Lietuvoje. Vidutinis ukininkas, turintis 4—5 laidomas karves žiemos laikui prastuoja, o vasarą ką tik batvinius prasižilia, o parduoti pieniškių produktų ir nemanyk — kam tas minėti, kas puodan edėti.

Stai kaip čia ukininkai gyvena! Visi visur šaukia: “Ukininkas tamsus, už tai ir vargsta”! Tas tiesa, bet, kas per stebuklas, kad jis tamsus, nežino ko veikti, iš kurio galo pradėti? Ukio mokyklų nėra, rateliai; draugijos įsteigti sunku, dvarų, kur ukis būtų pavyzdinai vedamas nėra (čia jokių dvarų nėra), inteligentų, kurie nors ką patartų, nėra... vienu žodžiu, dairykis į visas puses, niekur jokio pavyzdžio, neišvysti, jokių patarimų negausi. Kad kur išgirsta ukininkas valstiečių koki žodį, tai tik valstiečių, kur jam nuolat kalama: “Mokėkit padoktus”! Ir vėlgi žmogus vis gi žmogus, daržinė atsiklaupęs poterių nekalbės, reikia ir bažnyčią pasistatyti, — čia vėl nors iš pirmo išlauk po 4 rublius nuo dešimtinės.

Visur vargai ir vargai! Žinot ką, broliai-ukininkai, kaip adutiskiečiai teip ir kiti lietuviai! Teip gyvendami mes ožio raganus gyvensim. Ne tik oru skraidinti, bet ir žemę rausia svietas mašinomis ir tikrai tada žemė gausius vaisius duoda. Išties mus lieka tikrai šviestis, jei prazuti nenorime. Tikrai tada pažinsime vargų priežastis ir galėsime jas pašalinti, kaip apšviestieji. Taigi, negailinkime brangaus laiko, kol kas, nor per laikraštį šviestis!

V. B—ita.

(“Zemė”).

IS PASVINTINIO, ŠIAULIŲ PAV.

Yra čia valdžios pradedančioji mokykla, kurioje vyresniųjų mokytojų yra rusas. Savo prigimtos kalbos vaikai čia nieko neprimoka. Lapkričio mėn. pradžioje kun. Žilvarkaus rūpesniu tapo čia įsteigta “Saulės” skyriaus mokykla. Mokytoja lietuvių mokyklą telanko tik apie 30 vaikų. Apskritai tėvai vaikus nenoriai leidžia mokyklon.

Besparnis.

(“Saltinis”).

IS UTĖNOS, UKMERGĖS PAV.

Sį rudinį atidengta čia miesto keturių klasių mokykla, kurią jau lenka apie 40 mokinių. Ši mokykla labai yra patogi aplinkiniams ukiniškams, nes pirmo klasos priimami net iki 20 metų. Taigi mokykla gali pasinaudoti jaunika-čiais ir didesniųjų metų.

Ukininkai turėtų žinoti, kad jeigu dabar jau be mokslo sunkiau gyventi, tai, kaip užaugs jų vaikai, be mokslo dar bus sunkiau gyventi. Taigi čia mokykla reikia pasinaudoti.

Svetys.

(“Saltinis”).

IS DOBEIKIŲ, UKMERGĖS PAV.

Sausio 8 d. buvo gan svarbi mūsų valstiečių gyvenime. Reikėjo rinkti naują viršaitį (starštiną). Visi valstiečiai labai laukė rink-

imų — ir ne be priežasties. Senas viršaitis Perevičius pardavė savo valaką žemės, atidengė miestelyje aludę ir ten tik sėdėjo. Galima apie jį pasakyti, jog būvo tai ne valstiečių viršaitis, bet aludės. Per dvejus paskutinius metus jis aludėje sėdėjo ir magaryčias gėrė su kiekvienu atėjusiu su reikalais. Tokiam viršaitiui besant, mūsų valstiečių pasididėlėtė netvarka. Jis, kaip aludės viršaitis, turėjo viltį, vėl buti išrinktu. Trokštančių viršaitių garbės buvo gan daug mūsų valstiečių; kai kurie, kaip K. P. ir J. B., žadėjo duoti rinkikams po 100 rublių, kad tik juos rinkytų; kiti žadėjo gėrų magaryčių, o kiti jau prieš rinkimus gerokai pavaišino rinkikus.

Bet nei girtuokliai, nei žadėjęs pinigų nepapuošė. Kandidatais liko išrinkti Sakorvis ir Mykolas Sukis Juozo suns (yra miestelyje kitas Sukis teip pat Mykolas, bet Kazio suns). Sakorvis gavo daugiau balsų negu Sukis, todėl žemičių viršaininkas ir paskyrė jį viršaitiu. Valstiečiai turi viltį, jog naujas viršaitis moksles branginti savo vietą ir užves valstiečių visiems pagedaujamą geresnę tvarką.

Genys.

(“Saltinis”).

IS ŠLAVIKŲ, NAUMIESCIO PAVIETO.

Sausio 17 dieną buvo čion valstiečių sueiga. Tarp ko kito buvo tada praneštas valdžios reikalavimas, kad vieškelis per 2 šieknių pločio ir 12 colių storio būtų išpiltas žvyru. Valstiečiai nesutiko to reikalavimo išpildyti, bet kas žin, ar nebus tik versti priversti. O dideli būtų tuo apskundinti; la-biausiai, kad žvyro nėra kur imti. Stebėtinas dalykas! Valdžia kasmet tiek išrenka iš valstiečių kelpinigių ir dar nor ant jų vienu dėdė tokią sunkią našta kelių taisyti, — čia vėl nors iš pirmo išlauk po 4 rublius nuo dešimtinės.

Verėtų keliems valstiečiams susitarus pasistengti tuos dalykus panaikinti. Valstiečiai būtų labai dėkingi, kad koksai žinas gerai dalyką advokatas suteiktų jiems šiame dalyke patarimą.

(“L. U.”).

IS NAUMIESCIO, SUVAKŲ GUBERNIJOS.

Atvežė kalėjiman Liepalotų Stiklų su duktere Ona. Per kratą rasta pasiurė draudžiamų spaudinių pūdelis, kaip spėja, kokio provokatoriaus pakištų. — Visi dabar esame snipų-provokatorių rankose. Pakis ką, danės, kur nereik, ir tupek kalėjime, nors ir nekalčiausias butum.

A.

(“L. U.”).

IS KROSNO, SUVALKŲ GUB.

Čia labai išsiplatinę vaikų ligos — tymai, skarlatina, rauplės ir kt. Serga ir miršta ne tik vaikai, bet ir suaugę žmonės. Ligos platinasi daugiausiai per neatsargumą: motinos, eidamos į šermenis ar ligonio atlankyti, vedasi su savimi ir vaikus, ten landžioja prie ligonio ir įstoje dar prieš streikus, tie gauna po 1 rublį dienai; o kurios naujai prima, tikrai 70 kap. Betgi ir tie, kurie tuo po streikų priimti, ligi rublio neprivaro, tikrai iki 80 kap. dienai. Tikrieji sargai gauna po 24 rub. į mėnesį, ir viskas savo — butas, šviesa ir kuras; mašinų tepėjai — po 25 rub. į mėnesį ant viso savo. Darbininkų, tepėjų ir sargų vargingas padėjimas.

V—s.

(“L. U.”).

IS VILKAVISKIO, SUVALKŲ GUBERNIJOS.

Vilkaviškio apielinkėje kas metai pasiduoda iš licitacijos 48 margai teip vadinamos “Vilkaviškio majorato girios”. Tie 48 margai kertasi į 4 skyrus ir buna išdalyta į 109 dalenkas. Bet nors buvo jau 3 licitacijos ir per trečiąją 20% nuosimčių buvo nuleista, bet visgi dar daug dalenkų neįparduota. Kitais gi metais žmonės su žydais besivaržydami dvigubai takos užmokėdavo. Priežastis atpigimo ta: giria bloga, o antra — netoli vyriausybės girios, kur, iš priežasties vabalų užpuolimo, daug ir

pigiai girios parduodama. Žydai gi šmet pas mus visai nepirko girių. J. Bendoraitis.
(“L. U.”).

IS UPTYTES, PANEVŽIO PAVIETO.

Dvarininkas Juozapas Karpis teip nusigyveno, jog visus savo dvarus pardavė žydams ir generolui Soboleviui, o likusius mokesčius 15% ir visas užsilikusias nuomas “nedoimkas” pardavė p. Tauginui, gyvenančiam ties Uptyte. Memencuvkos dvare, Dabargi J. Karpis, neturėdamas kuo gyventi, apgaudinėja sodiečius. Jis parduodamas dvarus, nieko nesakė apie tai sodiečiams, o dabar važinėja ir renka iš jų tuos 15% ir užsilikusią nuomą, ką jis jau pardavė p. Tauginui. Daugelis sodiečių tokiu būdu liko apgauti, nes užmokėjo Karpini, turės dar mokėti antrą sykį p. Tauginui.

P. Tauginas ir jo igalotinys, nieko nežinodami apie tokius J. Karpio darbus, nuvažiojo pernai ir pranešė valstiečiams, kad užmokėtų Tauginui mokesnius. Bet, kad žmonės tuo laiku pinigų neturėjo, nes, blogam pavasariui esant, reikėjo ir sau duona ir gyvuliams pašaras pirkti, tai mokesnių mokėjimą atidėjo ligi rudens ir žmonių teisman nedavė.

Taigi pranešus užinteresuotiems tame dalyke žmonėms, kad nemokėtų mokesnių J. Karpini, nes jis neturi teisės šiuo mokesnių rinkti; šiuos mokesnius turi teisę rinkti tik p. Tauginas. Tiekrai žinąs.
(“V-tis”).

IS LIEPOJAUS.

Liepojaus lietuviai kas kartas vis labiau pradeda skaityti laikraščius. Stai, kad ir gelžkelio dirbtuvėn, praeitais metais lietuviškų laikraščių pareikalavo tikrai 5 egzempliorius, o po naujų metų pareina jau 8 egz. “Rygos Garso” ir “Vilties” peraitais metais pareikalavo tikrai po vieną egzempliorių, šmet gi “Rygos Garso” pareina 5 egz. “Lietuvos Ukinko”, “Saltinio” ir “Vienybės”, kaip praeitais metais, teip ir šmet pareina po vieną egz. Betgi labai pažymėtina tas, kad laikraščius parsitraukia tie lietuviai, kurie mažai arba vidutiniškai teuzdirba; kurie daud uždirba, tie anaipol neparsitraukia, nes dugumą jų paskendę naujajenkytės bangose ir statosi dideliais ponais — lenkais. O vienas iš tokių ponų, pamatęs kartą ant lango lietuvišką laikraštį, pradėjo keikti, dėlko vadinasi laikraščius, o ne “gazietas”.

Uždariai gelžkelio dirbtuvėje labai nevienodi: amatininkai gauna nuo 70 kapekų iki dviejų rublių suviršum dienai. Prie to dar gauna nuosimčių nuo padarytų daiktų, kurie irgi nevienodi. Vieni gauna nuošimčio rublį rubliui, kiti mažiau arba daugiau, kaip darbas. Apskritai sakant, amatininkai uždirba neliagai, nuo 40 iki 100 suviršum rublių mėnesiui. Bet tokių ir nekiek, kurie uždirba po simtą suviršum. Prastieji darbininkai ir dirbtuvės sargai mažai teuzdirba. Darbininkai, kurie yra įstoje dar prieš streikus, tie gauna po 1 rublį dienai; o kurios naujai prima, tikrai 70 kap. Betgi ir tie, kurie tuo po streikų priimti, ligi rublio neprivaro, tikrai iki 80 kap. dienai. Tikrieji sargai gauna po 24 rub. į mėnesį, ir viskas savo — butas, šviesa ir kuras; mašinų tepėjai — po 25 rub. į mėnesį ant viso savo. Darbininkų, tepėjų ir sargų vargingas padėjimas.

Gelskeltis.

Pastaruoju laiku, Liepojuje apšči ai mergaičių-katalikių išteka už stačiatikių. Daugiausia išteka tokių, kurios gyvena prie tikrų tėvų. Malonu, mat, išleisti dukterį už pono. Betgi vargšai kartais apsirinka: vietoje svajotos ponystės atsiranda tikrai asaros. Vienas kitam prikalioja: “tu toksai, tu toksai”. Pats esmi matęs, kaip atbėgo tėvai gelbėti savo dukters nuo vyro-ruso, kurs tuo pradėj-

šasi į aukelį dirbtuvę. Ypač žiemomis laike sunku iš kitur pribuvusiam darbą gauti. *Garnys.*

IS KENSINGTON, ILL.
„Lietuvos“ No. 8 tilpo Kensingtonio korespondencija iš mūsų miesto, kurioje korespondentas galiausiai, kad Kensingtone nėra kanygnol. Tas ne tiesa, galima vien galėtis, kad Kensingtonietis rašo tą, ko pats nežino.

Kensingtone 139 kuopa S. L. A. turi knygyną, kuriame yra gana daug visokio turinio knygų; knygas gali imti pasiskaityti lygiai priglūnti prie knygų, kaip ir nepriglūnti. Knygynas yra pn. 12000 Indiana ave.

A. A. Narbutas.

IS BALTIMORE, MD.
Prieš Kalėdas, dovanas perkant, vienas lietuvis, dagi, kaip čianysčiai sako, socijalistas, pigiai norėjo dovany prisipirkti, nes už 11 doliarų prekių sąj be pinigų paėmė; užtai pėkšio namon ne leido, bet gražiai pavėžino. 30 d. sausio buvo teismas. Gavę vieną mėnesį tųpūt ir su virš 300 dot. byla lešavo. Užtuos pinigų buvo gauti jės gražių dovany prisipirkti.

Z. V.

IS ELIZABETH, N. Y.
Darbai čia čia vidutiniškai, žmonių be darbo nedaug.

Čianysčiai lietuviai, 150 ypatų, susidėję po 5 kips po 10 dol. uždėjo valgomų daiktų ir mėsos pardavinę, kurioje vien lietuviai dirba. Reikalas gerai vedamas, todėl yra viltis, kad krautuvė laikysis, nors žydberniai į ją neina, perka viską pas žydus, veltija savo pinigų svetintautams atiduoti.

Vietinis mūsų kunigas likosi parapijonių prispirtas statyti naują bažnyčią, nes senoji per mažą ir apiešta. Keli metai atgal buvo iškastas sklepas, o kunigas vis rinko pinigėlius naujos bažnyčios statymui. Pereitą rudenį kunigas, be parapijos žinios paėmė kokią ten architektorių, padarė planus ir kontraktus. Parapijonai, apie tai išgirdę, pradėjo prieštarauti. Sušaukė mitingą ir nutarė siųsti pas vyskupą deputaciją. Vyskupas pažadėjo viską ištirti ir už parapijonų užstoti. Bet atsirado koks, kaip, ar nedoras niekšas, ar beprotis, kuris vardu „Juodosios rankos“ pasiuntė gaudinanti užmošimu kunigui ir jo gaspadinę laisvą. Laisvas tas pateko į angliškus laikraščius. To parapijonai nusigando. Kunigas sušaukė mitingą. Komitetas parsiųdavo, kad kunigas jo narių nearestuotų, nes po grasi-nančių laišku buvo parašyta „Vie-nas iš komiteto“. Kunigo prie-šai: įsrinko parapijos trustus. Kunigas, matydamas parapijonų paime, neva jiems leido daryti, kad ie nori, liepė parapijai neduoti nei cento, nes bažnyčia ir taip bus pa-statyta. Parapijonų daugumas, no-ėdami kunigui įtkiti, davė jam valią daryti, kaip jis nori, ypač, kad pinigų ne reikalavo. Jis gi, nors sakė, kad pinigų nereikia, da-bar vėl juos renka, vaikščioja po lietuvių gyvenimus, bet kartą kas duoda, nes parapijonams visgi ne-patinka, kad kunigas bažnyčią sta-to be jų pritarimo; stato pats, lyg, kad bažnyčia būtų už jo pinigų ir jam vien statoma; tuom tarpu tam reikalingi pinigai renkami nuo parapijonų. *Maižo Brolis.*

IS NASHUA, N. H.
Čia užgimė nesutikimai lietuvių parapijonų Sv. Kazimiero para-pijos su kunigu Tylla. Nutarta nei-ti į bažnyčią. Čianysčiai lietu-viai seniau priklausė prie airių pa-rapijos ir lietuvis kunigas pas ai-rius buvo vikaru. Tąsąk nesuti-kinymy nebuvo, nes airys klebonas kunigus prižiūrėjo; bet kaip liko vienas lietuvis, tuoj ir vadaid už-gimė. Kunigas per tris metus rin-ko pinigų ir sakė, jog renka baž-nyčios statymui, užtikrinėjo, jog nuo airių atsiskirsim. Bet pas-kuo pats Lietuvon išvažiavo. Bet tąsąk čia žmonės buvo dar ge-riau. Sugrįžęs, pradėjo žmonis sa-viskai mokyti. Kada jį airiai at-statė, tai lietuviai jį priėmė, ma-nydami atskirti parapiją įrengti. Sutvėrė tam tikrą komitetą, kuris turėjo pirkti bažnyčią ant para-pijos vardo; ant to ir kunigas su-tiko. Išskrausius atriams, jau mūsų kunigas nešėka lietuviškai, t. y. angliškai, tik Vargas, kad an-šiai gerai mokėjo.

Gerai, kad lietuviai turėjo savo komitetą ir pinigai ant komite-to vardo bankan padėti, tai kunigas prie jų negali prieiti, nors banko knygutės ir buvo neva vyskupui parodyti išviliojės. Kada užgimė nesutikimai, kunigas per pamokslus pradėjo žmonis niekinti gaudinti ir keikti. Dėl tų keikinių žmonės atsiskė į bažnyčią vaikščioti, o be žmonių nei bažnyčia negali lai-kytis, negali užsilaikyti nei kun-igas. Juk bažnyčias ir kunigus užlaiko žmonės savo sunkiai už-dirbtais pinigais.

Buvo čia atvažiavęs kitas lietu-vis kunigas ir mokino žmonis, kaip svetimojo šalį turi elgtis. Jis sakė, kad šliubus duos už 5c., o kudiukis krikštys už 1c.; dabartinis gi kunigas už šliubus ima po 25 dol., o už krikštą paima po 6 dol.

Zinovas.

LIETUVIS, NE LENKAS.

Lenkiški laikraščiai pripildyti pa-sididžiavimais, kad jų „rodak“, V. F. Jankovskis, augstą urėdą užimęs didžiausiam Amerikos porte, t. y. Ellis Islande, ir pertai, dabar len-ka pas saviškų su ateivių reika-lais, kaip už muros, stovi ir tt. Kad ant Ellis Island, t. y. Castle Gar-nėje, New Yorke superintendente urėdas yra augstas, tai lenkai turi-ties, nes superintendentas yra tikru perdtiniu kelių šimtų kitų urėd-ninkų ir bent tukstantų visokių darbininkų, bet apart to, kaip pa-rimas urėdninkas po komisijonie-rius William Williams vietą už-ima, o tą tik patsai Suv. Valst. prezidentas gal paskirti ar prašai-linti nuo vietos. Nuo šito urėd-ninko ateivių ir įvairių pasazierių laivų kompanijų dalykai daug pri-klaušo. Todėl lenkai lažiosi ir di-đuiojasi; teip daugybę mūsų žy-mesnių viengienčių jie prisiravino.

Bet šiūm žygiu lenkai ant p. Jankausko apsiriko, nes jis ne len-kas. Jis ne tik iš veido išrodo lietuviu, bet ir iš darbų yra tikras tėvynainis, teip pat ne lenkų tėvų, bet tikrų lietuvių sunus.

Vincas Jankauskas pacina kun-igui ir krauju iš lietuviškų tėvų; gi-męs 1874 metuose, Senapilės pav., Suvalkų gub. Iki 16 metų lan-kė Senapilės gimnaziją, o iš tenai atvyko į Ameriką. Čionai atvykęs, kaip ir kiekvienas, kaip išmanė, teip save ganė — uždarbiavo pragy-nimui ir mokinosi angliškos kal-bos. Bostone, Mass., 1898 m., ji-sai nuo miesto valdžios tenyšk-čiams lietuviams išrupino anglišką vakarinę mokyklą ir pats buvo to mokykloj mokytoju. Nors Vincas Jankauskas lankė komercijos mo-kyklą ir buvo gavęs tarnystą Bos-tone kaip buchalteris, vienok pas-tui persikėlė jis į New Yorką. 1899 met. čionai—gavo Castle Garnėje vietą vertiklo keliose kal-bose. Iki Jankausko Castlegarnėje visi lietuviai ateiviai buvo užra-šomi lenkais arba maskoliais, be pasipirpinus mūsų viengienčių, jau su pradžia 1900 metų tapo įve-sta lietuvių rubrika.

Vėliaus Jankauskas gavo tenai vietą inspektoriaus. Į vertikus bu-vo paimta dar keletas lietuvių. Jankauskas ne kartą daug pagel-bėjo mūsų emigrantams, kurie bu-tų grąžinti atgal, o per jo pasisten-gimą tapo įleisti į Ameriką. Už-stojus tulom didžiam šovnistui ko-misijonieriu, kuris žinojo didį pri-tarimą Jankausko lietuviams, ta-sai musikis iškėlė ant Kanados ru-bežiaus. Bet kada senasis komi-sijonierius, William Williams su-grįžo į Castle Garnę, tai ir p. Jankauskas buvo atgal sugrąžintas į New Yorką ir gavo urėdą vy-resniojo inspektoriaus.

Vasario 16 dieną š. m. jis tapo augščiausiu urėdninku prie komi-sijonieriaus t. y. superintendentu, tai „ponai lenkai“ ir norėjo jį prisai-vinti.

Jankauskas yra vienu iš geriausių tautiečių. 8 metai atgal as išprašiau lietuviškų laikraščių lei-dėjų, kad atsiųstų kas sėnvaite po keletą egzempliorių lietuviams sa-vo laikraščių į Castle Garnę. Tad jis per kelis metus rupestingai lietuviams išdalindavo. Išėjo iš Castle Garnes su pesėta gera sėkla, tokie ateiviai pirmiausia laikraščių užsirašydavo. Nors Jankauskas ir tada buvo urėdninku, bet ateiviams jis ne urėdninku, bet tikru broliu pasirodydavo ir net sulai-kyti kambarėje, ne tik lietuvių, bet ir kitataučiai Jankauską „geruoju ponu“ vadindavo, mat iš tikros širdies jį stengdavosi kiekvie-

nam padaryti gerai. Jankauskas ant lietuviškų reikalų ne kartą po 10 doliarų aukavo, prigulė-prie L. L. Sus, dabar priguli prie Aušros draugijos, kuri sėpia moks-leivius, priguli teipgi prie Lietuvių Mokslo draugijos Vilniuje.

P. Jankauskas yra vedęs Aldoną Šliupinę daktarę, dukterį Dr. J. Šliupo *J. Naujokas.*

LAK KARTĄ LIETUVYSTĖS REIKALUOSE — PRUSUOSE.

Kadangi lietuviškoji visuomenė Amerikoje pasirodė kurčia ant bal-so šaukiančio pašelpo įvykdimui tautiško laikraščio Prūsų Lie-tuvoje, ačiu gi Vanagačiui atsirado netik „Birutė“, grynai lietu-viškas laikraštis, bet ir yokiškoje kalboje „Allgemeine Litauische Rundschau“, panašus rusinų vokiš-koj kalboj leidžiamam laikraščiui, kuris jų reikalus perstato visam ci-viliizuotam pasauliui.

Pono J. Vanagačio laikraštis už-sipelnė sušelpimo iš pusės lietu-viškos visuomenės. Tokis laikraš-tis atneš lietuviystei neapsakomą naudą, jeigu jo užlaikymu rūpintis plačioji visuomenė.

Pereitais metais, kuomet buvo pakeltas klausimas sušelpimo lietu-vestės reikalų Prūsų Lietuvoje, keli geros valios lietuviai sudėjo aplink dešimtį doliarų; pinigai tie be naudos guli pas p. A. Olševskį.

Kuomet p. J. Vanagatis, neatsi-žiūrėdamas, veda kovą už lietuvi-tybę — nekaltu už kitus aukavusius, — pilnai jam pritardamas, as rei-ka lauju, kad mano penki Molariai būtų nusistę ponui J. Vanagačiui. Tilžėj, palaikymui vokiškojo kal-boje leidžiamoj laikraščiui.

Antanas Rutkauskas M. D.

LIETUVIŲ STATISTIKOS REIKALUOSE.

„Lietuvos“ No. 6' buvo paminė-ta, kad šio dešimtmėčio žmonių surašime Suvienytose Valstijose lie-tuviai bus užrašomi ne lietuviškai, bet vokiečiai arba maskoliais, tai yra tokiais, iš kokios politiškos da-bartinės valstijos atvažiavo.

Tas teisybė. Teip būtų buvę, bet dabar teip ne bus. Lietuvis, pasisekęs, kad yra lietuvių ir bus užrašytas kaip lietuvis iš Masko-lijos arba lietuvis iš Vokietijos.

Tas yra atsiekt: 1) ačiu rezoli-ucijoms, kurias išsiuntinėjo 36 kuopa Chicago's S. L. A., kaip tai buvo rašyta „Lietuvos“ No. 8. 2) Ačiu pasidarbavimui pavienių ypatų iš tarpo vietinių Chicago's lietuvių ir iš tarpo Amerikonų to-kių kaip Miss Mary McDowell, kuri išsiuntinėjo atsišaukimus nuo savęs įtekmingoms ypatoms ir Universitetams perstatydama lietu-vių klausymą iš geros pusės.

3) Ačiu prof. Hotchkiss laišku (supervisoris 1-mo Illinojus distrikto rinkimo censo), kuriame, jis prielankiai atsiliepė į direktorių Censo E. Dano Durandą ir nu-rėdė reikalingumą, kad lietuviai būtų užrašomi tokiu pat būdu kaip len-kai, tai yra „Lithuania (Russ.)“ ir „Lithuania (Germ.)“.

Be 4 ir svarbiausiu žingsniu siame klausyme buvo darbas Chi-gagos lietuvių komisijos, kuri nu-vaziavo į Washingtoną, D. C. ir parvežė tą ko geidžiame. Jie iš-gavo prizadą nuo direktoriaus Censo E. Dano Durando, kad lie-tuviai bus užrašomi lietuviškai iš Rusijos arba iš Vokietijos, bet ne maskoliais arba vokiečiais.

Ši komisija susidėjo, kaip buvo pranešta per laisvą komisijonieriaus J. J. Elijausio ir kaip No. 8 „Lietuvos“ buvo paminėta iš sekančių ypatų: 1) dzecono kunigo M. Kriauciūno, klebono Sv. Jurgio parapijos; 2) kunigo A. Skripkos, klebono Sv. Kryžiaus parapijos; 3) Juozapo J. Elijausio, Cook County komisijonieriaus ir 4) P. M. Mieladžio, kasieriaus L. R. Kliubo.

Jie atliko tą dalį darbo, kurios per laisvą atlikti nebuvo galima iš politiško atžvilgio. Jie sugrįžo su vaisiais visų veikimo.

Sekantis laiškas yra gautas ofise 1-mo Illinojus distrikto, nuo direktorių Censo, E. Dano Du-rando, kaip atsakymas ant laiško prof W. E. Hotchkiss.

Departamentas Prekybos ir Dar-bo, Censo Biuras.

Washington, D. C., 19 vas., 1910, Prof W. E. Hotchkiss,

Supervisoriumi Censo, Chicago, Ill.

„Mano Mielas Hotchkiss:

Atsakydamas ant jūsų laiško „ian rašyto 11 d. vasario, kas link lietuvių, as priejau prie persitiri-mo, kad lietuviai turi būti užraši-tajami tokiu pat būdu kaip ir lenkai. Reikia atskirti ypats gi-nusias Lenkijos, teip pat reikia at-skirti ypats gimusias, kraštę for-mališkai vadinamame Lietuva.

„Pataisyk seniaus mano, prisų-stas taisyklės (instrukcijos) enu-meratoriams (surasinetojams) kas-link šio klausimo sekančiai: Už-rašyk Finland, bet ne Russia ypat-tes gimusias Finlandijoje (Suomi-joj). Panašiai užrašyk Russia (Lith.) arba Germany (Lith.), bet ne Russia arba Germany ypa-tus gimusias kraštę formališkai vadinamame Lietuva.

(Instrukcijų duotas paliepi-mas lenkus užrašyti, Poland (Austr.), Poland (Ger.) ir Po-land (Russ.), bet kodėl lietuvius paliepta rašyti Russia (Lith.) ir Germany (Lith.). Tame turėjau pasikalbėjimą su prof. Hotchkiss. Jis per laisvą užklauso E. D. Ru-ramo. Tikiuos ateinančiame nu-meryje turėsiu užtektinai medgros išaiškinti, ar tai klaida iš neapsi-žiūrėjimo, ar kas kitas, panašus).

„Sįrįst as turėjau konferenciją su delegacija lietuvių iš Chicago, kuri šitame pačiame klausime ir tapo už-manyta, kad būtų gerai, jeigu lie-tuviški laikraščiai išaiškintų šį da-lyką visiems lietuviams ir kad lie-tuviai patys prižiūrėtų enumerato-rius, kad jų atsakymai kaslink si-ty klausimo, (tai yra tautystės) būtų užrašyti teisingai.

Visados draugiskas jūsų

E. D. Durand,

Direktorius.

Taigi čia direktorių Censo aiš-kiu nurodė, kad kiekvienas lietu-vis prižiūrėtų surašytoją, kuris angliškai vadinasi „enumerator“, kad jį užrašytų lietuviu, bet ne kuom kitu.

Surašas žmonių visose Suvieny-tose Valstijose prasidės 15 d. ba-landžio ir trauksis ne ilgiaus kaip tris savaites.

Nieks ne reikalauja bijot, kada pas jį atsilankys neprasytas sve-čias, vyras arba moteris su žveig-de ir užduos 32 klausimus, (koki užklauskimai bus užduodami, sekan-čiame numerijje „Lietuvos“ bus pa-lapinta).

Ant sumanymo kunigo Zilinskio ir geru noru „Lietuvos“ ne mažai pastangų buvo padėta pernai su-rinkimui Amerikos lietuvių stati-stikos. Kas iš to išėjo? Niekas. O kad ir būtų įvisk, kas galėjo užsti-kėti, kadangi tos statistikos buvo liusnorių rinktos ir kaip jas su-taisė, jeigu jos ne statistiškoj for-moj buvo renkamos. Butų buvęs tik spėjimas, bet ir spėjimas klai-dingas.

Kas gali iš liusnorių surinkti, tai šeimynas ir tuos lietuvius pa-vienius, kurie yra išimėte teip pla-čiai kaip plačios Suvienytos Valsti-jos? Dabar mums tą darbą atliek-Siv. Vals. valdžia savo lėšoms siste-matiškai ir suras kiekvieną, tik su-sipratusiems lietuviams reikia sa-vo pastangas statyti, kad lietuvių sta-tistika būtų pilna ir teisinga, kad yra, reikia apšviesti kiekvieną, kad nesigėdytų parodyti save lietu-viu ir kad ne leistų šovnistui kitos tautos užrašyti lietuvių kitu ko-liu, bet tik lietuviu.

Reikia nesusiprantanti surasinet-oją (enumeratorius) išmokyti, o šov-nistą pamokyti. O pamokyti gali-me tuom, kad kaip tik patėmsių, kad jis tave kuom kitu, bet ne lie-tuviu užrašė, o tu sakėi, kad esi lietuvis iš Rusijos, tuojais duok žinot supervisorui savo distrikto ir tokiu surasinetojas, tuojais bus prašalintas, ir gal nubastas, nes sulaužė prisiega, kurią padarė ap-imdamas „enumeratorius“ urėdą.

Kada mes per laikraščius, per prakalbą, per pasikalbėjimus per-tikrinsime visus lietuvius, kad kiek-vienas lietuvis pasiduotų lietuviu ir jie bus užrašyti lietuviškai, tada žinosime ištikro kiek yra lietuvių Amerikoje, vyrų moterų ir vaikų ir kokio amžiaus, kiek vedusių, kiek pavienių, kiek našlių ir kiek persiskyrusių vyrų su moterimis, kiek ukėjų, kiek turinčių tik pir-ndam, kaip atsakymus ant laiško prof W. E. Hotchkiss.

Supervisoriumi Censo, Chicago, Ill.

namus ar farmas? kiek atsitarna-vusių kariumenų Amerikoje, kiek kurčių ir kiek neregų.

Bus darytas valdžios kasais at-skiras raportas lietuviams, jeigu bus jų užtektinas skaitlius lietu-vių pasidavusių.

As manau, kad nėra nieko svar-besnio kaip pažinti pats save. Tai-gi čia yra proga pažinti save kai-po tautą. Bet kad žinios būtų tei-singos ir pilnos, reikia jas visiems suteikti. Daugelis lietuvių drovisi prisipažinti lietuviu. Dangelis bi-jo pasakyt žodį, manydami, kad užkenks, mano, kad ant jų mo-kesčius uždės. Nieko panašaus ne-bus.

Yra du keliai turėti teisingą su-rašą:

1) Apšviesti žmonis; 2) apšviesti „enumeratorius“ (surasinetojus). 1) Apšviesti žmonis galima: a) per laikraščius (skaito juos gal but ne daugiau kaip 2%), c) per mi-tingus, draugijos ir per tam tyčia surengtas prakalbas, b) iš saky-klos — lietuviška dvasiškijsiame klausime didžiausią darbą gal nu-veikti.

2) Apšviesti „enumeratorius“ ga-lima tokiu būdu, kad įtekmingesni gyventojai savo distrikte pasima-tytų su supervisorium savo distrik-to ir paimformuotų, kas tai yra Lietuva, kur yra lietuviai, iš kokios gubernijos susideda Lietuva. Pri-duokit jam žemėlapi Lietuvos ir nurodykit straipsnį parašytą apie lietuvių Roman Karuzo, tilpusj „Alumeny Register“ ant puslapiu 222—229 1909 metų. Parei-ka laukiti, kad jį išguldytų tai enumeratoriams. Illi-nojaus 1 distrikte, t. y. Chicagoj, tas bus padaryta, bet Illinojus už-ima tik 4 vietą.

Daugiause lietuvių yra Pennsylvanijos, New Yorko ir Massachu-setto valstijose ir todėl lietuviai virsiminėtose valstijose turi labiau-siai subrusti.

Direktorius Durand savo laiske du kartu sumanė užrašyti lietuvius krašte žinomame kaip Lietuva.

Idant išvengti vaidų su lenkais už Suvalkų gub., labai pagaidu-jama, kad per Amerikos laikraš-čius būtų atkurtas tas, kas buvo aprašyta pernai Lietuvos laikra-sčiuose, o ypač „Lietuvos Žiniose“, kad visgi žinotų kur rubėžiai Lietu-vos baigiasi, o Lenkijos ir Rusijos prasideda.

Atkartojau. Trumpas laikas su-sipratimui tarpe savęs, todėl reikia veikti.

Kam iš šio oficiališko pranesi-mo liko kas ne aišku, as su mielu noru suteiksiu informacijas.

Kas reikalaust medgros prakal-boms statistikos klausime, lyginau be užmokescio bus prisunčiama. Lietuviai gyvenanti kituose dis-triktuose, tą patį gali gaut ofise savo distrikto.

Chicago's ofisas padarė stereop-tiškus paveikslus išaiškinimui, ką reikia statistika, kokią naudą su-teikia ir kaip bus renkama sta-tistika šimet. Kas norės panaudot o ne bus užimtas, malonės, arba per telefoną, ar laišku, ar ypatsiai atsiųskreipt ant sekančio antrašo:

Mr. J. P. Varkala (Sp. Ag.), United State Census Bureau 168 W. Adams st., Room 406, Chicago, Ill. Phone: Harrison 4700. P. S. Kitus laikraščius meldžiū šį straipsnį perspaudinti.

TAUTYSTĖS IR SOCIJALIZ-MAS!

Dabar kilo mūsų laikraščiuose klausimas tautystės ir socijalizmo, ir, kiek duodas matyti tas ištik-rųj lietuvių interesoja ir tai svarbus klausimas; dėlto as čia pa-siryzau išreikšt savo nuomonę.

Kad, kaip sako Milauckas 6 num. „Lietuvos“ yra socijalistų, kurie išeikė tautystę ir savo kal-bą, tai nedvyli, nes yra ir tokių socijalistų, kurie išeikė lietuvi-tybę ir net socijalizmą (teip pada-rė keletas sanvaidų atgal L. Grišk-tas So. Bostone viešai: prakalboj išeikė visus socijalistus). Teip buvo išspradzius, teip bus iki pa-baigės! Teip ir tuli tautiečiai da-ro. Nors ir yra vidutiniškai ap-šviesti, ir iš tų pačių tautiečių lie-tuvių gerai pralobę (tuli karčiam-ninkai ir krautuvninkai), bet ant savo tautos spiauna kaip Grišk-tas ant socijalizmo. Argi čia galima kaltinti socijalizmą dėl tokio Grišk-ta, arba tautų dėl kokio karčiam-ninko ar kito jam panašaus? Tiek apie socijalistą ir tautiečių, kurie vie-

nas kitą kelia, o abudu toki jau. Bet klausimas, kokią naudą suteikia žmonijai tautystė ir socijalizmas? Čia jau kitas dalykas ir klausimas galbut svarbus, dėlto as pasisten-siu savo nuomene išreikšti. Jeigu vokiečiai, prancužai, atglai ir ki-tos didelės tautos išsivadėję savo tautos ir kalbos, ir pradėję kalbėti esperanto ar kokią kitą kalbą visi, o tik lietuviai laikytusi įsikabinę į savo lietuvišką, tąsąk as ir spiau-čiau, ant jų žirgvaikių, tautos, ir kalbos ir glausčiaus po visų pri-ima raudona ar balta vėliava, nes šlietis prie tokios mažos trimlijo-minės tautelės kaip lietuviai nebūtų jokios naudos nei reikalo dėlto, kad vėliav ar anksčiau vis mes bu-tume priversti anose didesne ban-gose pražuti.

Bet dabar, prie šiadieninių ap-linkių, tai lietuviai socijalistai leidžia plėtotis lietuviškai kalbai, kaip leidžia vokiečiai vokiškai, ar-ba prancužai prancuziškai ir ki-toms ir su tos kalbos pagelba skelb-kime tarpe savo žmonių socijali-zmą (ar tik socijalizmą? Red.), kaip daro prancužai, vokiečiai ir ki-ti socijalistai. Kad žmonijai daug blėdies atgabena skirtumas tautų, tą gal daugumas ir tautie-čių pripažins, bet tai ne lietuvių tautiečių kalte, tik visokių svei-tiškių ir dvasiškių despotų, valdonų, kurie griebiasi aršiausių prie-monių savo valdžios palikymui.

Bet tautos panaikinsime ne jas niekindami, o nuizimami, tēr-pas esdamiesi, jos patiks išnyks, kada įvyks tarpe visos žmonijos meilė, vienybė ir laimė t. y. kada įvyks socijalizmas. Ant galo da-tiek turu pasakyti, kad kas nebuvo geras tautietis, tas ne bus geras nei socijalistas, t. y. tautystė, tai yra pirmas žingsnis į socijalizmą. *J. P. Raulinaitis.*

Nors čia matyvai silpni, nors nėra tai ganėtinas atsakymas ant Milaucko pastatytų klausimų, bet šitą raštelį talpiname. Turime ir daugiau, bet kituose motyvai dar silpnesni, todėl kitų ne talpiname. Kiti raštai teipgi nuo socijalistų. *Red.*

TVANAS PARYŽIUJE.

Pradėjus mažėti tvanui Pary-žiuje, pradžioje vasario mėnesio tapo atidaryti visi tiltai, per upę Seiną; apačioje geležinių tiltų, bu-vo prisigrūdę daug medžių, lentų ir visokių rakandų. Kareiviai, už-siršę virves per pažastis, leidosi į kiekvieną tokią patiltę ir trau-ke medžius laukan, kiti stovėjo ant tiltų ir tam tikrais busokais, įkirs-dami į atplaukiančius medžius, gaudė juos, jei medis didelis, ku-rio, vienas negali ištraukti, tad priėgęs antras, įsmeigia savo ilį ir abudu kelia augstin. Pas tu-lus tiltus ir dabar tebegi prikrau-ta kruvos sužejotų medžių ir vi-sokių rakandų.

Sašlavų nebuvo galima išvežti iš miesto, tai sunėdė ant tulų tiltų ir mėtė į upę, — lai plaukia.

Miesto dalyse, kur musėkė van-duo, atiminėja lieptus, valtis, krau-ja, viską į vežimus. Gatvės ir namai išrodo nepaprastai ant gatvių riog-sojo išgrauti medinei grįstai, vi-tomis žemė įgrivus, toj vietoj akmeniniai trotuarai palinkę, su-klypę, kitur riogso „barikados“ iš cemento maišų ir žeminių at-pieškų supilti. Teko matyti daug na-minių daiktų, kuriuos, besikraustant iš namų netyčia įmesta į vandenį, jie primirkę tebegulėjo ant gatvių. Lengva pažinti kuris namas ir kaip augstai buvo apsemtas, nes vanduo paliko žymę apipildamas juos iš apacių.

Nekalbant apie kitų nelaimes, Paryžiuje nuo tvano nukentėjo ypač žiurkės, tų gyvūnų galima rasti bemaž kiekvieno namo kel-norėje. Užtvinus, kelnorėms, jos lipo augstin, o dar kildam vande-niui, puolėsi dar augš-čiau; žmonės kovą turėjo su tais gyvūnais. Viename prancuzų laik-rašty rašė, kad vienuose namuose žmogus, užpultas žiurkių, nors gi-banėsi su lazda ir revolveriu, bet vie-nok tapo jų sukindžiotas.

Vanduo tulose namų kelnorėse dar tebegi, dar jo neįstengia iš-pliumpuoti, bet namų, iš lauko apsemtų jau nėra „L'Hotel de Vil-le“ vandenį pabaigė pliumpuoti 6 vasario.

Mitropolitenai uždaryti, tulų po-žeminių gelžkelių keliai dar van-

denų, požeminiai keliai po upę Seiną įgrivę, pirmiausiai reiks skyles užtaisyti, tik tada galės pra-dėti semti vandenį iš metropoliteno. Seina dabar teip, kaip paprastai budvo savo va-goje, garliaiviai dar nebuvo pra-dėję vaikščioti, bet pabaigoj pe-reitos sanvaitės vėl Seinoje vanduo pakilo, įgavo savo spalvą, ko-kią turėjo laike tvano, bet toli ne-siekia seno augštumo, tas aiškiai matoma upės pakrėtėse: iki kur buvo vanduo, murtas balzganas, nu-plautas vandens.

13 d. vasario žmonės buvo susi-rinkę ant tiltų ir upės pakrėstus, žiūrėjo į vėl pakilusį vandenį.

Sugrįžtami Paryžiaus gatvės tai-moson įgrivusios vietos apšviertos Naujų nelaimių negirdėti. Buvo draudžiama, gerti nevirintą vande-nį, nes jame gali būti ligų perai. Kur sugadyta elektrikos požemi-niai vamzdžiai, iš lauko atvedę vielas prie svarbesnių namų, išva-džiota nuo vieno namo prie kito; Vietoj tam tikrų stulpų, priraisiota prie medžių ir prikabinėta prie mu-rų. Kaip kokiose gatvėse naktįj tamsu, namuose žiba žvakės arba paprastos liamos.

Nukentėjusieji nuo tvano te-bešelpiami: vyrai ir moteris su ma-žais vaikais renkasi į tam tikrus namus, paskirtomis valandomis val-gyti.

Tvanas Paryžiuje buvo vienišs blėdinys, kitiems naudingas, ypa-tingai gerai pelnė ir pelno foto-grafistai: jie pridirbo daugybės atvirų laisvėlių ir paveikslų tvano. Buvo galima gauti paveikslus, kaip kas išrodo nuo pradžios tvano iki dabartinio laiko. Tie atvirai laisvėliai ir paveikslai pardavinėja-mi ant gatvių ir krautuvėse, tik se-niaus vienas atviras laisvėliškis, pre-kiavo 10—15 centimų 12 laisv. 1 franką; dabar 1 laisv. 5 cent., 12 laisv. 80—50—30 centimų. Api-go. Be to, dar tapo parašytos eilės ir atspaudintos ant tam tikrų lapelių, kuriose liudnai nelaimės Paryžiaus ir upė Seina apdainuo-jama. Elgetos ant gatvių dainuo-ja tą dainą ir pardavinėja žmo-nėms; žmonės noriai perka.

Nesitikiama, kad vanduo, vėl Seinoje pakiltų teip, kad galėtų vėl kenkti Paryžiui, nes dabartiniu laiku gražus oras, skaisčios, gied-ros dienos, tartum pavas

vių organizacijos, kaip ve abudu Susivienijimai, bandys pagelbėti tame reikale, kiek tik galima. T. M. D. teip pat tuomi interesuojasi ir tarp šių didžiausių organizacijų buk čia susirašinėjimai, kokių būdu geriaus žmonis prie to surašymo priuotus. Mat, jeigu ir gautum lietuviams rubriką, tai visgi iš to nieko neišeitų, jeigu lietuviui nežinotų, kaip elgtis ir pasidavinėtų save kuom kitu, negu lietuviams. Tautiškas Susivienijimas, Liet. Rymo-Katalikų Susivienijimas ir T. M. D. skaito art 20 tūkstančių narių ir apie 500 kuopų, todėl visos trys, susitaikę, galėtų puikiai žmonis prie to priuosti.

Reporteris.

PRISIRASĖ IR UŽSIMOKĖJO.

So. Boston, Mass. 81 kp.: S. Plakevičius, I. Kiškis, J. Žvairaitis, A. Vasiškauskas, K. Laikauskas, M. T. Ceikas, J. Bartušius, M. Matuzevičius. Visi užsimokėjo už 1909 ir 1910 m., o K. Trainavičius tik už 1909 m.

Union City, Conn. 2 kp.: M. Žemantaukas už 1909 ir 1910 m. New York, N. Y., 43 kp.: D. Klumbis, P. Vitkus, P. Liutkus, A. Bočkus, A. Šarkas, J. Pocius, A. Tiškas — visi už 1909 m.

Du Bois, Pa., 67 kp.: J. Katišius už 1909 ir 1910 m.

Chicago, Ill., 37 kp.: P. Palilionis.

Forest City, Pa., 82 kp.: A. Rymas, V. Jančaitis, J. Jančaitis, J. Rudaitis, J. Juozapaitis.

Hammond, Ind., nauja 112 kp.: I. Spogis, J. Rumša, A. Linkevičius. Visi už 1909 ir 1910 m.

Grand Rapids, Mich., 58 kp.: S. Šukevičia, J. Čepa, abudu už 1909 ir 1910 m.

Roslyn, Wash., 62 kp.: J. Valančius, K. Paulukaitis, M. Sadauskas, J. Venckus, M. Petraitis.

Des Moines, Iowa, 98 kp.: J. Marijonaitis, T. Žarnauskas, abudu už 1909 ir 1910 m.

Philadelphia, Pa., 102 kp.: vietoj: J. Jauinis, J. Saukus, J. Saukus, J. Binkevičia turi būti: J. Garnis, J. Sarkius, J. Sarkius, J. Ginkevičia.

So. Chicago, Ill., 33 kp.: vietoj: S. Jakučionienė turi būti: S. Jakučionienė.

Cleveland, Ohio, pav. P. Petraitis už 1909 ir 1910 m.

Scranton, Pa., pav. S. Uzas už 1909 m.

Allegheny, Pa., pav. J. Virbikas už 1909 ir 1910 m.

Thorpe, Wis., 26 kp.: P. Volteraitis už 1909 ir 1910 m.

Lawrence, Mass., 7 kp.: B. Čiurlionis, M. Kaledziūtė, J. Žukas, F. Žuravlis.

Chicago, Ill., 28 kp.: J. Kuodis. Montreal, Canada, 38 kp.: O. Luobikiūtė už 1909 ir 1910 m.

Kensington, Ill., nauja 113 kp.: J. Grybas (už 1909 ir 1910 m.). T. Stanaitis, A. Bačevičia.

Waukegan, Ill., 77 kp.: K. Bagdonas, P. Bukšas, J. Juncius, J. Valis, M. Valantukonis. Visi už 1909 ir 1910 m.

V. A. Greičius, T. M. D. sek., 28 Stiles Hall, Valparaiso, Ind.

PATĖMIJIMAI.

Pakol užteks Kudirkos raštų T. M. D. duos juos ir tiems, kurie tik dabar prie T. M. D. prisirašo. Bet kadangi Kudirkos raštai skaitosi tik už 1909 m., tai naujai prisirašiusieji šiuosmet, įstodami į T. M. D. 1910 ir už 1909 m., turi užsimokėti, žinoma, jeigu nori gauti tuos puikius paveiksluotus raštus. Šiame numerij garsiname ir tokius naujus narius, kurie užsimokėjo tik už 1909 m., pastikėdami, kad pagal T. M. D. reikalavimus jie užsimokės tuojaus po 60 centų ir už 1910 m. Tai reik padaryti pirma, negu bus kuopoms siųsdinėti Kudirkos raštai. Centro sekretorius, toliau negarsins tokių, kurie prisirašydami dabar prisidūcia mokeskį tik už 1909 m. Kas dabar prisidūcia mokeskį 60c, tai ta mokeskis skaitosi už 1910 m., o kas nori iš tokių gauti Kud. raštus tai turi prisidūti 60c dar ir už 1909 m. T. M. D. šiuom daro didelį palengvinimą, kuriuom reik naudotis pakol laikas ir pakol tu raštų užteks. Greitu laiku jų negalima bus gauti ir už \$10.00.

B. K. B.

Pereitame numerij T. M. D. skryliaus redaktorius, p. J. Lankia, nasidalino savo įspūdžiais iš pir.

(Tasa ant penko pusl.)

Tikejimų Istorijos Rankvedis

Su paveikslais

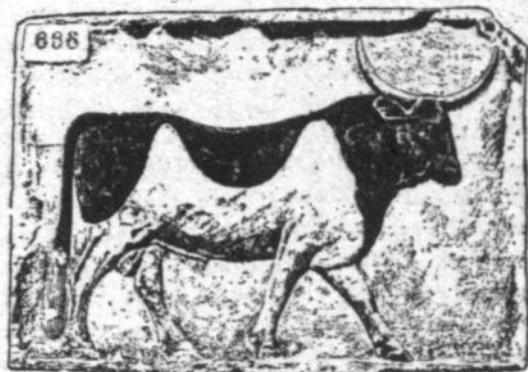
Parašė, bendradarbiaujant kitiems mokslininkams,

P. D. Chantepie de la Saussaye,

Teologijos profesor. Amsterdame,

Vertė J. Laukis

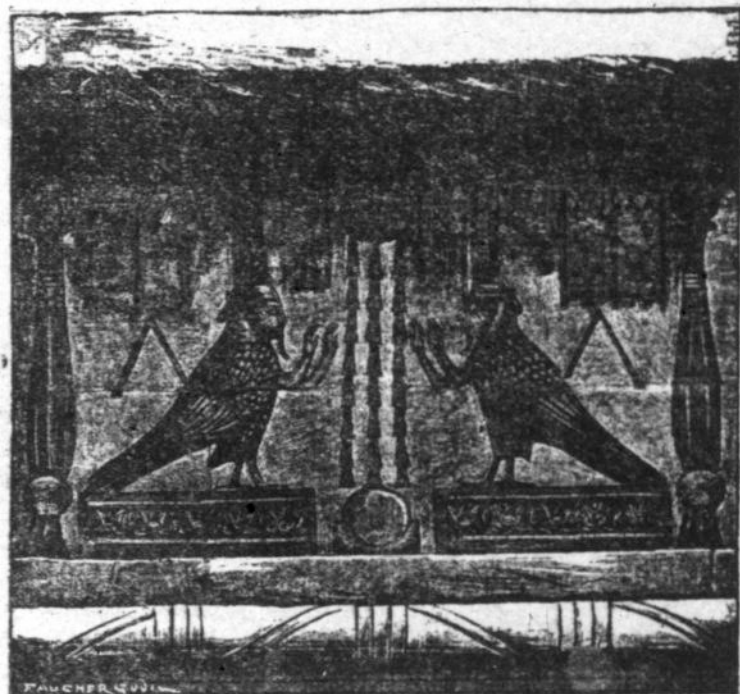
tes, ir tt. Nėra abejonės, jog vietų, kuriose atsidavė šitų pašvęstų gyvulių kultas, buvo daugiau negu mes galime nurodyti. Svarbiausiomis jų yra: garsusis bulius Apis Memfise, šventas dievo Ra-bulius, Mnevis Heliopolise ir Oziriso avinas (ar ožys?) Mendese; šventas Bennu, paskiškasis paukštis, buvo garbinamas kaip Oziriso vėlė; laikyti ją graikų feniksu vargiai tegalima. Ar buvo garbinamas Tot Hermopolise istorikams laike pavidalę gyvo ibiso, sunku yra pasakyti; teip pat negalima arčiau aprašyti gyvių garbinimo kituose dideliuose Egipto garduose; vietinės versmės nepadauda sulyg to jokių nurodymų, o graikiškosios minavoja tik Žemutinio Egipto kultus. Kai po į žingsnį priekin srityje grynai gyvulinio kulto reikia nurodyti į tai, kaip dievytė skaitėsi stovylos gyventojai su galva gyvulio ir kaip toksai stažas išėjo švento gyvulio vietininku. Bet šiuose nebuvo prašalintas grynai gyvulinis kultas ankštoje šito žodžio prasmėje.

Pav. 18. Šventasis bulius Apis.

Jeigu dabar atsikreipsime į vieną iš dugninių egiptinio tikejimo elementų, būtent, į vietininkus kultus, tai užduotė mūsų bus pilnai aiški: ji bus tame, kad apsipazinti su atskirais egiptinio panteono dievais jų pirmąpradinuose išvyzdžiuose ir nurodyti pirmąpradinę kiekvieno dievo, kulto vietą. Čion mes susitinkame su neišpasakytomis sunkenybėmis, iš kurių pirmiausiai pasirodo versmų stoka, ypatingai sulyg Augštutinio Egipto senesniojo laiko kultų; paskui nemaža kliutim yra tas, kad kuone visi mūsų tekstai yra sinkretiškosios teologijos atspauda. Dar senesniuose istoriškose laikuose, vietiniai kultai buvo gana išsiplatinę ir pasiekė klestėjimo stovį. Kaip Teile teisingai pastebėjo, negalima teipgi per daug laukti vietinių kultų nuo tyrinėjimo; jie, žinoma, jokių būdu negali išaiškinti visų egiptiškų dievų, daugumas visgi liekasi neišaiškinti. Čion mes bandysime atskleisti vietinių kultų asmenį ir apsipazinti su to bruzdėjimo priežastimis, kuris išaukė jų pasidauginimą, ir suteikęs didesnę svarbą vietiniams dievams, pagimdė jų išsiplatinimą per dūm visur.

Vietinis dievas skaitėsi tam tikros vietos šeimininku; jis turėjo savo buklę savo valdybos šventnamij; garbinamas jo buvo būtinas vietinei draugijai; jis buvo gardo ir jo apigardos apgyneju ir globėju ir garbinamas jo skaitėsi nepasieitino šalies gyventojams. Vienok jo kultas neatmetė garbinimo kitų dieviškų esybų, bet didieji svieto dievai,

Pav. 19. Šventosios Oziriso ir Horuso vėlės aktyvaudoje saulinio skritulio.

dangaus valdytojai, stovėjo daug toliaus nuo žmonių negu vietinis dievas, šeimininkaujans jų šalyj; jie nereikalavo nuo žmonių su pedantišku aštrumu įsteigto garbinimo, kadangi jie buvo augščiausiai visoko žmogiško ir menki draugijai reikalai bei džiaugsmams mažai juos apėjo. Greta su vietiniu dievu galėjo būti ir kiti dievai, teipgi lošianti tam tikrą rolę vienuose ar kituose gyvenimo dalykuose. Daugumas žinomųjų Egipto dievų buvo ne kuo daugiau, kaip vietiniai vienos ar kitos apygardos dievai, ir tik ilgaiui jų kultas pamaži prasiplatino į visas puses nuo pirmąpradinės jų garbinimo vietos.

Suprantamas dalykas, kad su besiplėtimu kokio nors gardo rubežių keitėsi teipgi ir jo dievo buklė; labai gali būti, kad tokie perkeldinėjimai priešistorikame laike nemaža prisidėjo prie praplatinimo įvairių dievų kulto. Maspero net iš myto apie Horusą stengėsi išvesti nurodymą į perkeldinėjimą šito dievo iš pietų į šiaurę. Gal šituo keliu pasiseks išaiškinti, dėlko kaikurie dievai, kaip Sebek, Tot ir kiti, yra ir Žemutinio ir Augštutinio Egipto vietiniai dievai; dalykas yra tame, kad daugumas Žemutinio Egipto gardų, turbūt, buvo įsteigta išieivių iš Augštutinio Egipto gardų, kadangi Nyliaus klonyje kultura, regimai, platinosi, nuo pietų į šiaurę. Aplanai, prie bruzdinių susinesimų ir ankstesnio susirimo pirmiaus buvusių savistoviais apskričių bei gardų, visai priderėjo, kad vietiniai dievai kėlėsi drauge su savo garbintojais į kaimyniškus gardus. Paskui

juos apsidavė dievais giminingais vietiniam dievui ir tasyk jau jie turėjo šventnamuose savo nuosavą kultą, kaip *deoi synnaoi*. Labai galbut, kad kaimyniški dievai danė tam tikrą įtekę vienais ir kita, kuri povaliai jėjo į ankstesnį susirimą. Vietinė teologija dirbo be atvangos suradimui susirimo pagrindų ir išlyginimui priešingumo; tokiu būdu galėjo pasidaryti čielos dievų šeimos. Teip vadinamų trejbių nereikia laikyti kosmogonišku egiptiško tikejimo elementu, kaip tą daro Brugsch; teisingesnis yra jau Maspero, kuris jų išaiškinimo jiesko kainoje kaimyniškų kultų įtekme, povaliai susiliejančių į vieną čielą. Šitos trejybės tankiausiai susideda iš tėvo, motinos ir sunaus, o kartais teipgi, k. a. Elefantine, iš vieno dievo ir dviejų dievų.

Kiekvieno dievo galybė ir svarba, žinoma, priklausė daugiausiai nuo to gardo ar apskričio svarbos, kurio jis skaitėsi vietiniu dievu. Kuomet vienų senovės egiptiškųjų dievų garsas niekuomet neišėjo iš pirmąpradinį savo rubežių, ir skaitlius jų garbintojų pažymiai nesidaugino, kiti dievai, priešingai, ačiū politiška ji giminės svarbą įgijo didelį garsą ir buvo visuotiniai garbinami. Suvienytoje viešpatystėje, butinai pirmą vietą užėmė vietinis sostinės dievas; vietinis tojo apskričio dievas, iš kurio paėjo viešpatujas namas, teipgi turėjo didelę garbę. Visose gadyne karaliai su dideliu atsidavimu rūpinosi vietiniais kultais. Šita gi jų rupestis visuomet buvo matuojama politiška ir kulturiška gardų svarba. Pfa šventnamis Memfise, Saulės šventnamis Heliopolise, Oziriso šventnamis Abidose ir kitos svarbesnės šalies šventynės niekuomet nebuvo karalių užmirštos; priešingai gi, Ramzesas II, neatsivėdėdamas griovė mažas šventynes, kad gauti parankiau statomąją medžiagą statymui šventnamų garbei savo numylėtų dievų.

Bet ne viena tik politiška kokio nors kulto centro galybė gelbėjo vietinio dievo išaugstėjimą; egiptiškame tikejime ne kartą buvo atsitikimai, kur tikejimiškas turinys myto ir sujungtos su tula dievytė idėjos suteikdavo jam visai kitonišką reikšmę sulyginant su kitais dievais, tuomi patimi visur prirengiant dirvą jo kultui. Sakydami šitą, mes turime omeny Ozirisą ir jo mytą. Tokiu jau būdu saulinis kultas, turėdamas pasipirį heliopoliskosios teologijos pergalinčiai plėtėsi į visas puses ir vietiniai dievai vienas po kitam pamaži tapo sauliniais dievais. Šitas protiškas bruzdumas naujos viešpatystės gadyne su politiškais veikėjais ir iškėlė tibiškąjį Amoną — Rą iki laiptui tautiško egiptiško dievo.

Tolygus politiškieji ir tikejimiškieji faktai vienval veikė vienoj linkmėj ir ypatingai jaisiais galima išaiškinti, kaip grynai vietinis kultas gali išsiplatinti visur arba tapti visos šalies kultu, bet skirtingai mes negalime dar pasekti kiekvieno atskiro kulto vystymosi eigę ir daug kas liekasi dar tamsiu ir neišaiškinamu.

Vietinis dievas, kuris, be abejonės, savo garbintojų akysle buvo vyriausiu dievu ir visų dalykų sutvetojui, apamai galėjo būti labai įvairaus pobūdžio; tai buvo arba saulinis dievas, panašiai Ancherui, Tumui ir Horusui Edfuje, arba žemės dievas, kokiais greit buvo Set, Amon ir Min, arba Nyliaus dievas, kaip Chnum, Garsei ir Oziris, arba, antgalo, dangaus asminimas, kaip Hator. Kaikurie apskričiai garbino, kaip savo valdytojas, moteriškas esybes, k. a. Neit, Sechet, Hator. Buvo ir bevėrdžiai vietiniai dievai, k. a. "tas, ką vakaruose" (Chentamentel). Kaip jau turėjome progą patėmyti, vietiniai kultai, gaila, dar mažai težinomi, ypatingai Augštutinio Egipto. Išskiriant pasaką apie Ozirisą mes nežinome nė vieno to myto, kurie, be abejonės, rūsosi su daugeliu vietinių dievų. Regis, kad visoki laidojimo arba mirties dievai teipgi priklausė prie vietinių dievų; galima prirodyti, jog kaikuriuose apskričiuose greta su dievu, gardo globėju, buvo Kapenis dievas su savo ypatingu kultu ir kad jis buvo skaitomas priklausancio gardui kapinyno viešpačiu. Prie tokių vietinių laidotuvinių dievų priklausė Sokar Memfise, Chentamentel Abidose, Anubis Siute. Ar buvo ir kitose vietose panašūs kapinyno dievai, nežinia, kadangi mes negalime atskirti tikriaus bendrus gyvųjų dievo ir mirusiųjų santykius. Sermeniniai dievai anksti išsivadavo nuo teologiskų sanprotaimų, arba buvo išstumti Oziriso kulto.

Bet vietiniai kultai negali išaiškinti visų egiptiškų dievų formų pradžios; yra visa dievų eilė, kurių negalima priskaityti prie jokio tam tikro gardo ar vietos, — jie, turbūt, buvo garbinti visame Nyliaus klonyj, nors jie, gal, ir neturėjo ypatingos formos kultų. Tokiais buvo vietos, dangus ir elementų dievai: saulės dievas — Ra, mėnesio — Ach, dangaus — Nut, žemės — Keb ir Nylius — Gapi. Visi šitie dievai, sulyginamai toli stovį nuo žmonių, labai anksti buvo sutapatinti su giminingais jiems vietiniais dievais, pav., Ra su Horusu, Ach su Totu, Nut su Hatoru, Gapi su Ozirisu ir Garsefu. Zvaigždžių rolę egiptiškos liaudies tikejime pasakoti labai sunku; teologijoje jų svarba buvo labai didelė ir didesės zvaigždės iš pat pradžių buvo kergiami prie kaikurių svarbiausių dievų. Lygiai teip pat tuli dievai ir demonai, liečiantieji kasdieninį gyvenimą, k. a., piutės ar gimdymo dievės, buvo visuotiniai garbinamos. Šituomi užbaigime abėną egiptiško panteono charakteristiką; dabar pasirūpinsime arčiau apsipazinti su svarbiausiais iš atskirų jo atstovų.

Visose gadyne labiausiai buvo garbinamas Ra, saulės dievas. Vienok šitu vardu jis niekur neturėjo vietinio kulto, nors po kitu vardu tankiai garbino saulę kaip vietinį

Pav. 20. Numirusis ir jo pati aplaiko anapus kapo duona ir vandenį priešla dievas Nut mormedį.

dievą. Ra negyveno, kaip ir vietiniai dievai, ant žemės terp savo garbintojų, bet slankiojo po dangų savo eldijoje,

rodydamas save dideliu visos gamtos geradėju, gyvasties versme, metų sezonų savininku ir Egipto globėju; žmonės liaupsino, su dėkingumu kreipdami savo veidus į jį. Ra yra šviesa, kuri išsklaido tamsą ir kasdien veda kovą su debesiniu žaliū Apepi; nors vakare tamsybė, tarytum, apima jį, bet ant rytojaus jis vėl su pergale išeina ant dangaus skliauto. Šitas saulės judėjimas ant dangaus padarė didelį įspūdį ir protus ir tapo išeitiniu taksu mytams ir teologiskiams sanprotaimams. Ra labai anksti tapo euhemeriškai pripažintas pirmuoju Egipto karaliumi ir apie jį ir jo istoriją kilo visos pasakų cyklių, kurių tulos nuotraukos pasiekė ir mūsų laiką. Vienoje jų pasakojama, kaip Izido savo burtais priverstė senstantį karalių Ra pasakyti jai savo vardą, idant ji galėtų būti jo dieviškos valdžios sandalyve. Ra buvo įkaskintas nuodinga gyvate, Izidos suverta, kuri tolaik nesutiko išvaryti nuodų iš jo kūno, kol jis nepasakė jai savo vardo ir neatidavė Horusui savo akių (saulę ir mėnuo). Kita nuotrauka seka, jog žmonės susibūrė prieš Ra dėlto, kad jis paseno; tasyk Hator buvo sių-

sta išnaikinti žmonių viešlę ir karės dievė Sechet sulyg kelių braidžiojo po užmestųjų kraują. Bet Ra padarė galą žudynėms, nusprendė gyventi danguje ir įsteigė naują svieto tvarką.

Iš tekstų matyti, jog penktos dinastijos karaliai įsteigė Ra garbei ypatingą kultą nuosavose jo šventynėse, kurių vardai yra išlikę. Ar šitame reikia mums matyti pasistengimą įsteigti vieną valstybišką tikejimą? Šitam klausimui nėra atsakymo. Paminėtasis kultas buvo neilgai. Ra šventynės, sulyg hieroglyfiškų išreikšimų, turėjo savišką formą: jos buvo keturkampiais trobėmis su nuožulnionis sienomis, augščiaur kurį smelkėsi obeliskas. Prie šitų šventynių buvo daugybė kunigų; kartais jose matomai buta teipgi pamaldų Hator ir Horuso garbei. Visose gadyne obeliskai stovėjo atnašoje garbinimo saulės. Ra labai anksti buvo sutapatintas su vietiniais sauliniais dievais Tumui ir Horusu; priegtam, saulinė teologija, gavusi savo pradžią Heliopolise, turėjo didelę dvasišką galybę visoj šalyj ir

Pav. 21. Horus su vanago galva.

perdirbinėjo savo kalyklo vietinius dievus į saulės dievus. Viena iš paprasčiausių ir prasiplatusių kombinacijų buvo "Ra-Horns ant abiejų horizontų". Naujos viešpatystės gadyne Amon-Ra laipsniškai virto svarbiausiu egiptiško panteono dievu.

Keb (žemė) ir Nut (dangus), Šu ir Tefnet yra kosmogoniškieji dievai, neturinti vietinių kultų. Senesnėje gadyne Keb kartais buvo sermeniniu dievu, bet ilgaiui ji pamaži užleido savo vietą Ozirisui. Nut ilgai laikė myrį dievės vietą; ji apsirėkdavo numireliui šventoje stabinė, jam beinant į mirusių gyvenimą ir apteidavo jį duona vandeniu.

Horus skaitė vienu svarbiausių senovės Egipto dievų, bet išaiškinti arčiau jo pobūdį numai visai negalima. Senesniuose rakštuose ir piramidiniuose parašuose susitinkame jau su įvairiomis Horuso formomis; regimai jis garbinta kaip saulinis dievas įvairiose vietose. Hor-ur "senesnis Horus", yra dangaus asmenimu. Sulyg šito supratimo, dangus yra neišpasakomai dideliu veidu, kurio dešinė ir kairėji akis yra saulė ir mėnuo. Sulyg labai primityviškos pažiūros šitas veidas rėmėsi keturiomis kasomis, arba ketu-

Pav. 22. Horus — kuditis ant krokodilų.

riais Horuso sunais: Amsetu, Gapi, Duamutefu ir Kebech-senufu. Tankiausiai sutinkama forma saulės dievo Horuso (Toliau bus).

M. Konopnicka. PAGAL ĮSTATYMUS

Vertė Pranas Siulelis

(Tąsa).

— Na tai ji atsitraukė nuo jo!... Baisu pažūrėti...
— Tai motina! — pridūrė kita, linguodama galva.

— Ką, ne motina!
— Ir kaip mielaširdingiausias Dievas ją ant žemės laiko ir uma mirčia nenubaudžia!

Padusavo dar valandėlę, paskui tai viena, tai kita namo grįžo. Bet, pakeliui, prie pat miesto, tarpu pirmutinės smuklės ir kazarmitų, kur kareiviai valė arklius, vėl pataikė ant kokio tai susirinkimo. Ant gatvės, dulkės, kurias kėlė vežimai, gulėjo jauna mergina.

Vieni kalbėjo, kad ji girta, kiti — kad tokia ligą turi. Auštant, kas ją matęs, kaip prieš kazarmės valkiojosi, kaip karčiamoj gėrė, kaip paskui išbėgo iš jo ir umai apsisukus, parvirto, porą syk pasoko, išsitęsė ir sudrūtėjo kaip medis.

Ištikrųjų, gulinti mergina turėjo tamsiai raudoną veidą, putas ant lūpų ir užmerkta akis. Kas gailestingas užmetė ją ant veido skeptaitė.

Toj pat valandoj žemsgargis vedė Onutę į policiją.

— Manka! — sušuko, žvilgtelėjęs į purviną, sudraskytą rausvą šlebę ir kyšančias iš jo smulkias kojas.

Atsigrįžo, kad dar kartą ją pamatyt, bet žemsgargis "ne po tomu dieļu" išsiūstas, sudavė merginai į sprandą ir nuvedė toliaus.

Policijoj, didžiojo salėj buvo tūcia ir tvarka. Tik musės birgė ant apdulkėjusių langų, o mikiojantis raštininkas, burmistras kečė atsilosęs, dumė smirdantį popierosą ir mąstė. Buvo pietų laikas, taigi galėjo tai daryti tuo fluosiau. Jis, prieš valandėlę išsiėngęs iš kiseniaus suvalgė dvi dešrukes ir tris bulkas, kuriomis maitinosi, laukdamas burmistro titulo ir geresnių valgių.

Žemsgargis ir merginos pribuvimas dar labiau sudrūtinę gerą raštininko upą. Kaip sau norite, bet šioj valandoj jis buvo čia vienatine augščiausia vāldžia. Taigi kuomet Fedorenko, iškisęs galvą į kitą kambarį ir persitikrinęs, kad ten nieko nebuvo, pusbalsiai pratarė, kad merginą reiks turbūt tuomlaik uždaryti.

— Ii ka-ka-ka ma-ra-rā jā-jā, — suriko kandidatas į burmistrus, nenorėdamas nustoti penatinės progos išduoti paliepiną, o kartu pamėgtyti rimtumą ir balsą.

Bandymas puikiai nūsisekė.

— "Ka-ka-ka" ir "ja-ja-ja" plačiai pasisklydo po salę, o Fedorenka pastūmė merginą į priemenę.

Raštininkas pasiliko kresėj pats vienas, su išpusta krūtine, sutrauktais antakiais ir diktatorišku gestu, kuriuom ka tik pabėrė ant žemės dėžutę degtukų nuo burmistro stalo.

Toj valandoj durys atsidarė, o ant slenkstis sustojė ponas sekretorius. Raštininkas pasoko ir pradėjo rankioti nuo grindų degtukus.

Ponas sekretorius nedaug ką persikeitė. Tas pat urėdiškas veidas, ta pati geltona ir nesveika spalva, tas pačios ištemptos lupos ir raudoni ratai apie akis.

Įėjo, durimis trenkė ir, ne nepažūrėjęs ant raštininko, keturpėsčio po burmistro stalu, į savo kambarį įėjo.

Žemsgargis paskui, jį įleido Onutę ir duris uždarė.

Vienoj valandoj jauno valdininko veidas persikeitė iki nepažinimumi. Liepsna per jį perbėgo, paskui debesys, o paploksčias jo veidas su stora, užriesta nosia, konvulsiskai išsikreipė.

Valandėlę tylėjo ir skaitė ką tai, stovėdamas, užsigrįžęs prie lango. Norėjo, matomai, suvaldyti paprastą jo nervišką judėjimą. Bet tas nūsisekė.

— Jo rankos gniaužė popierą, kraštai lūpų drebėjo. Pagalios atsikuko prie Onutės ir permetė ją ilgū, ugniniu žvilgsniu.

— Tai vėl man patekai?... a?... — prabilo savo girgždantį balsu, primerkdamas degančias akis.

Mergina žiūrėjo į žemę.

— Tai pirmėk tavo pabėgimai?... a?... Ir pas ką tu bėgai?... a?... Pas numylėtinį bėgai?...

Mergina tylėjo.

— Tai ką?... Kaibėt nemoki?... nebylia pasilikai?...

Priejo labai arti ir pasilenkė prie jos, apipusdamas ją karštu kvėpavimu.

— Tai kalbėk greičiau! Pas numylėtinį bėgai?... a?... — kalbėjo pertraukiamu, švilpiančiu, panašum į prislėgtą juoką, balsu. Mergina žingsnį atgal pasitraukė ir pečiai atsirėmė į duris.

Jis nutvėrė ją už peties ir užkoikė baisyai:

— Stoj, tu... Čort čia tave davė, kukla tu!... Čort tave... Ant laisvės nenorėjai... Tai kalėjime numylėtinio nebūsi... aš!... aš!...

Parmetė ją ant žemės, lenkė, laužė, o paskui išsijėgė į jos petį, tartum replės. Net pats umai išbalo, o jo prislėgtas balsas perėjo į neįtikėtiną marmėjimą.

— Motina švenčiausia... Motina švenčiausia... — kuždėjo mergina, suspaudus rankas ant krūtinės, o jos akys lakstė po kam-

barį įieskodamos pagelbos. Umai užpuolikas paleido jos petį, pasipurtė ir pamazi prie lango nuėjo. Valandėlę teip stovėjo, plaukus glostydamas ir vadžiodamas ranka per veidą, tartum norėjo nuvartyti nuo jo pėdsakius savų jausmų; nuspiovė, paskui perėjo kartą per raštinę ir, ne pažūrėjęs į ją, vėl po langų sustojo. Onutė drebėjo, tartum drugio krečia. Jos akys aptemo, tartum du užgesę angliai, dantys ant danties nepataikė...

— Fedorenko! — pašaukė ponas sekretorius persikeitusiu balsu.

Žemsgargis įėjo ir stovėjo išsitęsęs, laukdamas paliepinio.

— Paimt ją ir pasodyt! Bus reikalinga prie bylos — tarė ponas sekretorius, nuo lango neatsigrįždamas.

Fedorenka du pirštu prie kaktos pridėjo ir pastūmė merginą prie išėjimo. Kuomet durys paskui juos užsidarė, ponas sekretorius parpuolė ant kreslės, primirkė akis ir sunkiai atsiduso. Ant jo veido atsimušė nuilsimo ženklas. Šioj valandoj buvo tai ištikrųjų žmogus vertas pasigalėjimo.

Onutė ėjo priešais žemsgargi pamažėli, drebančiais žingsniais, su galva paniurai prie žemės nuleista.

— Nu! nu!... — šaukė, lipdamas trepais Fedorenko, bet rodėsi, kad ji to negirdi. Ji tarpais visa krupčiodama drebėjo, tartum jai buvo šalta. Raštinė dar nebuvo pono prezidento, bet jau žmonės rinkosi tarp kurių tvarką darė Mačuskis.

Išsėk merginos akys sužibėjo.

Pasilenkė ji ir kasin ką nuo žemės paėmė pirmiausias, negu žemsgargis, kurį Mačuskis vaisino taboka, galėjo tai judėjimą patėmyti. Ji dabar atydžiai žiūrėjo į žemę, o pet jos veidą lėkė raudonas gaisras. Vos prie slenkstio daėjo, antrą kartą pasilenkė. Fedorenko tuo kart kėlė ranką prie nosies ir merkė akis, rengdamasis prie mandagaus nusiūčiudėjimo.

Kuomet mergina iš magistrato išėjo ir į sveltą pažūrėjo, pasirodė jai kad visas miestas ugnyje ir kad visam mieste didelis gaisras. Suriko ji išgastingai ir vos nepargriuvo ant Fedorenkos, bet greit atsigravo, gavus nuo jo kumščia į pašoną.

— Na, na, tu, ko?... — riktėlėjo žemsgargis. — Pasigėrė?... Girta?...

Mergina kurčiai sudejavo ir skubiai ėjo toliau.

Teip, pasigėrė ji... pasigėrė kartumų ir skriaudų... pasigėrė karčių ašarėlių ir drumsto Vislos vandens...

Žemsgargis keikė ir spiaudė. Buvo piktas. Pietų negalėjo valgyti per tą "biaurybę", dar gi manė, kad Paseckis, akcėžės raštininkas prie jo pačios sėdi ir kužda jai į ausį. Kuomet pasiekė kalėjimą, stumė ją į kambarėlį, sudavė kumščia per pečius, užtrenkė duris ir nuėjo.

Onutė apėmė tamsybę. Pati nežinodama kokių būdu perlipo tą augštą slenkstį, stovėjo valandėlę viduryj aslos apkurantina, priešais save ištiestomis rankomis. Už valandėlės pamatė truputį šviesos, įeinančios per plyšius lentų, kuriomis buvo užkalta langelis.

Paskui apsidairė į pakampes. Nedaug kas čia persikeitė. Tik naują lentą įdėjo į sieną, statinė visiškai sukritę, jos šulai ir lankai gulėjo toj pačioj vietoj. Mergina žiūrėjo ant to visko kokių tai stebėtinai buku žvilgsniu.

Umai pajuto didelį nuilsimą; pakrito ant kampe padėtų siaudų ir drūciai užmigo.

Teip miegojo porą ar kelias valandas. Pabudus jį jautė visų kaulų gėlimą, smilkiniuose drūciai plakė, o liežuvis ir burna buvo neapsakomai išdžiuvę. Atsisėdo ant siaudų ir plačiai pravertomis akimis žūrėjo į tamsą. Paskutinis spindulius leidžiančios saulės įsoko per langučio plyšėlį ir krutvinai atsimušė ant sienos. Tuomet mergina, tartum ką tai atsiminusi, umai pašoko ir pradėjo ko-tai antyje įieskoti. Pritupė paskui ant žemės, surinko siaudus į vieną kruvą, kur po siena stovėjo šulai iširusios statinės, pradėjo jas rupeistingai, kryžiai dėti, kaip tą daro kaimiškos bobos, norėdamos užkurti ugnį.

Raudonas saulės spindulys šliaužė per sieną, šviesdamas merginos darbą. Ji pakilo ir nuėjo į kitą kambarį, kur buvo skiedros. Surinko jas, supylė po šulais ir pradėjo sukti į pundelius siaudus. Tarpais nustodavo, tartum pavargusi ir išsėję sunkiai kvėpuodama. Pagalios, kuomet viską pabaigė, ištraukė iš anėio du, pamitus raštinę degtukus. Pirmutinis, truputį padegęs, užgeso.

Onutės širdis pradėjo mušti kaip kaju.

— Jėzau... Jėzau... Jėzau... — šnabzdėjo pabalusiomis lūpomis, degdama kitą degtuką ir kišdamą jį po sukrautu lauzū.

Ugnis užsiliepsnojo. Mėlynos liepsnukės pradėjo laizyti siaudus. Mergina giliai atsiduso. Paskui, su dideliu atsargumu pakiusi siaudų grįžė po skiedromis, pasilenkė ir pradėjo pusti. Jos veidas, apšviestas didinčias liepsna, kaito ir vėl balo. Koks tai kietas, laukinis, nepermaldaujamas ženklas atsimušė ant jos veido.

Saulės spindulys nuslydo nuo sienos ir užgeso.

Ugnis degė greitai, pripildydama kambarėlį lengvais, mėlynais dūmais. Raudona liepsna kilo augstyn, griebdama siubuojančias nuo gretiesimo oro judėjimo, vortinklius. Dideli vorai pradėjo bėgioti po sieną, kabanti nuo lubų ilgi siaudų kambliai, sukratę ant lubų viršaus siaudų, žybtelėdavo mėlynomis kibirkštėmis ir užgesdavo. Neuzilgo pradėjo spigti kambaraitės smaluotos sienos, o pasi-

leidė sakai pradėjo šliaužti ir varvėdami tvertis į gintarinius kamuoliukus.

Tuomet Onutė, pusiau pakilo, pritupė ir žiūrėjo į ugnį. Paskui pradėjo linguoti pirmyn ir atgal, tartum gailestingai mastydama, užlaužus ant kelių rankas.

Nenuraminamos jos akys žiūrėjo į kokią tai tolimą, tolimą praeitę... Gal matė savo gimtinę namelį, senuką tėvą, brolių, Petrą... Umai jos krutinė po storais marškiniais ir lūpos sudrebėjo, o iš po nupuolusių blakstienų, išsiritu dvi didelės, sunkios ašaros ir nuriedėjo per suvargusį veidą.

Ji atsistojo ir nusitvėrė už krūtinės. Tirsti, edanti akis dumai pripildė jau visą kambarį. Jos galvoj užė; pribėgo prie langelio, ir veidą rankoms uždengus, ant žemės parvirto...

Toj pat valandoj su triukšmu nuvirto dalis perdegusių lubų; raudona liepsna prasimušė ant kreigo, o ugnis dar labiau įsiliepsnojo, padrutinta šviežio oro įplaukimu. Pusiau užtroškus ir apakinta mergina, dar kartą nuo žemės bandė pakilti, bet jau negalėjo ir parvirto, tartum negyva, palei slenkstį.

Kartu pasigirdo iš lauko išgastingas riksmas:

— Dega! Dega!...

— Dega! Gaisras!... Gelbėkite!...

Onutė dar girdėjo, kaip tie riksmas artinosi, kaip išvertė kambaraitės duris, paskui apėmė ją didelis, didelis tykumas...

IX.

Prieš senąjį arsenalą beždai stebuklingai pražydėjo šį pavasarį. Jų dideli, gražiai aptaisyti ir simetriškai pasodyti krūmai, buvo apiburstyti šviesiai lelijinėmis gėlėmis, kurių stiprus, kerėjantis kvėpėjimas toli platinosi.

Po jais, zvaigždėtuose ir apvaliuose klombuose, bujojo šviesmėlynai irisai, o tarpu sidabrinio valakiskų žolių žalmu, tirstai kysėjo savo galvutes dideli, aksominiai broliukai. Oras buvo kupinas čilbėjimo ir gaivinančio vėsumo. Ant išbertų žvyrium takelių jauni kaštana i ir akacijos metė drebančius, lengvus šešėlius. O apiniai, stiebdamiesi augstyn, stengėsi pridengti rudus mūrų plėtumus, tartum rodančius jo vidurinį supuvimą.

Ant gatvės buvo visiškai tyku; gal būtų buvo apie ketvirtą valandą, kuomet žemi arsenalo vartai, po kurių per abi pusi tęsėsi tie žolynai, sugrįždėjo ant savo senų užkabų ir atsidarė su kurėju dundėjimu.

Juos atidaręs žemsgargis, buvo tai žemsgargis, sudžiuvęs senukas, su baltais kaip pienas usais ir plaukais, dripsenantis plonomis, minkštais pantaplais apautomis, kojomis. Galva jo buvo bekepurė ir tolydžios drebanči, o sprandas, labai išsiūpęs, sulenktais triuso ir amžius.

Gana sunkiai atidaręs vartus, senelis juose sustojo, vėją nosia patraukė, dirstelėjo į augstų ant skrajojančių baltų debesėlių ir murtelėjo.

— Šiadien bus gražus oras, kanale...

Tuomtarpu paslididino kregdžių čirškėjimas, kurios buvo nusilpinę virš pačių vartų lizdą.

Senukas atsigrįžo, pakėlė drebančią galvą ir, pridėjęs ranką prie kaktos, žiūrėjo ant lakstančių paukščių.

— Kanale!... — murtelėjo užganėdintas. — Neuzilgo išsiperė...

Nudribseno potam pas žolynų tvorą ir plačiai išskėtė plonas, drebančias kojas, o rankas sudėjo į užpakalį ir žmėgdinėjo žiūrėjo į šliaužiančias kirmėlaides, ypač į iriso šešėlin gyžtantį po kokiai tū ant lysvių nakties kelionei sliekinti.

— Kanale!... — sukuždėjo tyliai jis, lengvai kvėtodamas, prašlavindamas tuomi savo raukslėtą, be kraujo veidą.

Tuom tarpu, iš vidurinio kiemo pasigirdo lygaus ėjimo atbalsis; per vartus išėjo kelio laka su šautuvais kareivių, sustojusių po tiesiai ir kairei, pasidalinusių į dvi dali. Už valandėlės pasigirdo sunkus skaitlingi žingsniai ir per vartus išėjo išpradijų vyrai, paskui pulkelis moterių. Paskui moteris ėjo dar keletas kareivių, o ant pačio galo jaunas oficerius, su nuogu kardu. Buvo tai varomų į Sibirą prasikaltėlių partija.

Kuomet išėjo, kareiviai juos apsupo ir pradėjo tvarkyti į "pochodą".

Buvo tai nelengvas daiktas. Kaliniai, tartum vaikai, stumdėsi, vaikštinėjo, žiūrėjo į šokinėjančius ant gatvės žvirblius, tai gėles, kurių kvėpėjimą garsiai traukė į nosis, prie to čiaudėdami, tartum ant komapdos. Vienas iš jų darė juokius iš drebančio senuko, prikabinėdamas jį kurti eiti, kitas juokėsi šlykščiu, idijotišku juoku, negalėdamas, ar nenorėdamas stovėti lygiai eilėj! Kaikurie, jau sustatyti, kreipėsi su šposais" prie moterių ir vėl gadingo tvarką, o koksai tai juokdams patyčiomis rinko nuo savo veido visa sauja ašaras ir metė ant žemės, verkslėdamas visokiais balsais.

Tik keletas elgėsi ramiai, arba abejotiškai. Oficerius liesas jaunikaitis, keikė, raudonavo, griežė dantimis, bėgiojo nuo vienos kolumos prie kitos, stengdamasis padaryti tame sumišime tvarką, bet jam tas ilgai nūsisekė.

Tuomtarpu tekanti saulė atnušė į namus savo pirmutinius auksinius spindulius. Vienas iš tylinčių kalinių nusiėmė kepurę ir persižegnojo.

Keli tai pat padarė, likusieji nutilo. Tuomet oficerius užkamanduoja ir visi pasidūdo eiti.

Priešais arsenalą pasiliko tik kiemo šuo,

kurį ilgai žiūrėjo vienas iš kalinių ir senis, valandėlę tylėjęs, žiūrėdamas į nueinančius kalinius ir kratydamas žila galva; tuomet vienoje iš miesto bažnyčių suskambino ant mišų; senis užsigrįžo ir, kuždėdamas poterius, nudribseno į savo kamaraite.

Gatvės dar buvo tuščios. Tik kur nekur atsidadydavo girgždanti vartai ir sargas, su šluota rankoje, žiūrėjo į kalinius; kur nekur dundėjo vežimai su duona, o skubinančiosi į miestą su pienu moteriškės ėjo po dvi, po tris ir teipgi žiūrėjo į juos.

Kaikurie iš kalinių žiūrėjo į augstų namų langus, bet langai buvo tamsūs ir uždaryti. Kassky, einant toliau, kaliniai tyko; iš karto dar vienas, tai kitas atsisaukdavo, paskui visus apėmė kasžinkoks užsimąstymas.

Išėjo ant Jzardo. Priešais juos visa aukšines ir rausvose rytų ugnys ritosi Visla motina, lengvai rafikslendama augstą savo pavasario vandenį; smulkūs narai su plačiais išskėstais sparnais, suduodavo į vandenį savo baltą krutinę, umai, žaibo greitumu, tartum sidabrinės vilyčios; ant kito kranto juokėsi, šypsojosi; gegužio žalumynai. Kuomet užėjo ant tilto, besitęsiančio prieš juos ilgą, tamsią liniją savo geležinių virbalų, oficerius mostelėjo kardu, o kareiviai ankščiau apsupo kalinius; saulės pauksinti kareivių durtuvai žybtelėjo čia pat virš jų. Tai viens, tai kits galvą nuleido ir ėjo tylėdami; moters žiūrėjo atsigrėždamos į užpakalį į aiškiai saulės apšviestus bažnyčių bokštus ir miesto kreigius, dusaudamos ir į krutines mušdamos.

Kelios iš jų tyka verkslėno. Augstas Vislos krantas nuo miesto pusės siubavo baltais dumy kamuoliais, tartum atsiveikindamas juo, o vandeninės kregždės čia čirškėjo, tartum skaitliuodamos ištremtųjų galvas...

Pribuvus kaliniams į "žborną punktą" pasidarė sujudimas. Pirmiausiai juos perskyrė į dvi dali: vyrus nuvedė apkalt, o moteris suvarė į raštinę, kur turėjo būti užrašytos "kontroliaus" knyga.

Nedaug jų buvo. Apie šesias, ar septynias, visos parėdytos į pilkus kalėjimo kaftonus ir tokius pat audarokus.

Pirmutinę, kurią iš eilės užrašė į knygas, buvo Blakoriutė. Paskutiniai atsiuikimai ją žymiai šumenkino. Buvo tai tiktai, tartum, šešėlis tos senobinės, gražios merginos, į kurią teip degė pono sekretoriaus akys. Išdžiuvus jos stovyla atrodė augštesnė ir tiesesnė, pajudė lūpas jau nedengė baltų dantų, ant pageltusios kaktos buvo gilus randas, tartum nuo umaus, ištempimo minties atgijimo, o didelės, nejudamos blakstienos žiūrėjo su išgąsčiu ir kasžinkokiu neapsakomu žiaurumu.

Kuomet oficerius garsiai perskaitė jos pravardę ir mergina iš eilės išėjo ant vidurio aslos, raštininkėlis, dumdamas popierosą, stovėjo ant kito kambario slenkstio; jis umai atsigrįžo ir pažiūrėjo jai į akis.

Mergina teipgi umai dirstelėjo į užpakalį, tartum norėdama pabėgti. Laukinės jos akys, su kokių tai sunkumu įsmeigtos į raštininkėlio veidą, prigiso ir apsisitraukė drėgna migla... Ji nenoroms pakėlė savo rankas prie nukirptų plaukų, apdengtų baltu čepiuku; ant jos veido atsimušė raudonumai, kyr tai iš pat širdies, nuo likučių guvaus kraujo pacinanti. Nuleido ji pajuduosias blakstienas kokiame tai gliame susigėdime ir stovėjo teip, tartum šėšėlis, tris kart iš kalėjimo ištrauktas ir dar galintis rausti...

Tuomtarpu, raštininkėlis augstai užrietė nosį išputė veidus ir praėjo pro ją, girgždėdamas blizgančiais kamašais ir leizdamas kamuoli dūmų jai į patį veidą, tartum norėdamas parodyti, kad nieko nebijo. Ištikrųjų, kogi turėjo bijoti?...

Onutė stovėjo su nuleista galva, jos lupos drebėjo, o kalėjinė sėrmėga kilnojosi ant jos alsuojančios krutinės... Nedrįsta dabar pažiūrėti, kuomet praėjo pro ją teip arti, jog vos ją nepastūmė, bet pažino jį, teip kaip ir jis ją pažino. Buvo tai ponas Petras, merginos eks-numylėtinis, vasarinėj tužuko ir nepaisančiai užrištų kaklaraiščių; ponas Petras, kuriam, pagalios, likimas, sulyg savo teisingumo, sugrąžino "ūdrėdninko" titulą. Tik jau dabar nevaldininkavo, kaip seniat, kokioj ten sklybė, bet pačioje Varšavoje, kur ir ateitis kiotokia ir gyvenimas linksmesnis. Po teisybei, buvo jis tik "volnonajomnu", bet tikėjo savo laimės zvaigždei, kuri, kaip iki šiol, visi jam neblogoj tarnavo.

Čia pat prie Onutės stovėjo Manka Čerkas, po paskutiniam nuo apsiuovimo pabėgimui, vėl pas Bamblienę sugauta. Neturėjo jau savo rausvos šlebės, bei pusiau atsegtos blūzės, tik sunkų, pilką andaroką ir didelį kaftoną, po kuriuom dingo jos miklus liemuo ir vos išsivysčius krutinė. Gražūs jos plaukai, pasiliko augstyn, o baltas čepiukas giliai dengė jos kaktą, atidengdamas iš užpakalio auksinius pluoštelius draikiančius ant kaklo plaukų. Mergina susiūko rankas į rankoves ir trypė kojoms, tartum negalėdama išstovėti storuose kalėjimo rubuose. Jos sunykusiame veide nesimatė nė gailėsčio, nė susigraudinimo. Tik akys matėsi išgastus.

— Onute, sesute! — kuždėjo į šalę stovinčią Onutę. — Kaip Dievą myliu, tai už viską kalta toji Valerka. Kad ji iš peklos nėsietų!... Kaip susinėšė su tais šnipais, tai jokiū būdu negali atsiginti. Po visās skyves uostinėjo, kur jautė, kad kas yra. Kad ne ji biaurybė, tai iki šiai dienai bučia pas Bam-

(Toliaus bus).

(Tąsa nuo ketvirtos pusl.)

my trijų, tomų Kudirkos raštų. Pripazinta, kad tai ištikro nepigū laida (suprask: nebile kokia), bet per neapsižūrėjimą, matomai, pasidarė maža klaida kaslinių tomy didumo. Pasiūsta p. Lankui dalis raštų buvo ne užbaigti tomai, bet tik pirmos dalis tomų — teip vadinami "sampilai", kuriuos pasiūntė p. Gabrys. Visi tomai yra didesni, negu buvo p. Laukio parodyta — nebus, rodos, nei vieno tomo mažesnis už 240 puslapių; ketvirtas tomas turi 317 pusl., o šeštas suviršum 400 puslapių. Turės T. M. D. nariai gražaus pasiskaitymo.

Seniaus. zadėtas valparaisiečių Jaunius vakarus atsisbit tik 3 d. kovo. Mat, šiūm laikū, pasibaigus mokyklos semetru, daug parankiau sutaisyti iškilmingesni vakarą. Atminimui to vakaro bus dalydami dykai, kaip ir Chicagoj, Jaunius paveikslėliai.

Šventais metais T. D. ...

rengė visą eilę Kudirkos vakarų. Siuosmet rengiasi sutaisyti panašius vakarus atminimui Jaunio, bet iki šiolei surengta vos kelios vietos. Priestastimi yra tas, kad Centro Valdyba, užkrauta kitais darbais, negalėjo pritaistyti atsakančios tiems vakarams medžiagos pavydale žinių apie Jaunį. Buvo žadėta atspaudinti medžiagą visam vakarui, kas būtų dideliu palengvimumu kuopose, bet matyt, stoka laiko sutrukdė visą darbą. Girdėjo me, jog Centro Valdyba, apskaičius lėšas tokių spaudžinių ir pamaučius, jog reikėtų išduoti tam apie kelias dešimtis doliarų, šimet susilaikiusi nuo extra išlaidų.

Rekomenduos rengimą sistematiškų vakarų visose kuopose. To ko patirti, jog Centro Valdyba, matydama didelę naudą vakarų, panašų Kudirkos ir Jaunius vakarams rekomenduos busiančiam trečiam T. M. D. seimui užvesti tokius vakarus reguliariškai kasmeti visose kuopose. Tam tikslui manoma sutvirtyti prie Centro Valdybos tam tikrą "T. M. D. vakarų rengimo komitetą". Pagal reikalą manoma jį padalyti į dvi dali: viena sekcija užsiims prirengimu tiems vakarams medžiagos (čia gal jeis Lit. Komitetas), o antroji sekcija paims į savo rankas gyvenamąjį administratyvį vakarų rengimo darbą. Toks projektas patina iš to, jog prie dabartinį išlygų Centro valdyba, turėdama prižiūrėti daugybę augančių draugijos reikalų, nespėja visko atlikti. Taigi matyt, kad T. M. D. pradeda ruošti prie tikro sistematiško darbo, kuris, jeigu bus atliktas gerai, turės atnešti neapsakomą naudą.

T. M. D. ženkliai. Iš tikrų šaltinių žinome, kad Centro Valdyba vėl emėsi už sutaisymo T. M. D. ženklių. Buvo bandyta prie naujus metus atlikti tą darbą Chicagoj, bet galv gale pasirodė, jog ačių apribuotai kainai (negali būti brangesni už \$1.00), negalima buvo gauti tinkamo darbo. Su naujais metais, suplaukus kitiems darbams, tas dalykas buvo ant laiko atidėtas. Dabar buk darbas bus pavestas vienai firmai netoli New Yorko, su kuria vedasi derybos.

T. M. D. rodos pati turės mokėti ar ne po 95c. už ženklielį, teip kad iš to "biznio" jokio neturės. Kaip matyt, tai T. M. D. su ženkliiais turi dangiaus "bėdos" negu su išleidimu Kudirkos raštų.

Reporter

3252 SOUTH HALSTED ST. CHICAGO, ILL
